

novoměstský kurýr

6/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY - FOTOGRAFIE

Staré bělidlo - pohled přes mlýnskou strouhu na chalupu kde bydleli Panklovi - foto J.B.

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO

TEĎ UŽ TO JEN DOTÁHNOUT

PLATBA ZA VÝBĚR LÉKAŘE - RESTAURACE POMĚRŮ Z POČÁTKU 19. STOLETÍ

CO JE PŘEDDŮCHOD A JAKÝ JE JEHO SMYSL

SMEKÁM PŘED TEBOU, VLASTO!

NÁZORY

VYSTOUPENÍ POSLANCE JIŘÍHO PAROUBKA NA ZASEDÁNÍ PS DNE 5.6.2012

ZA KOMUNISTŮ BYLO LÉPE!

18 KRITICKÝCH POSTŘEHŮ Z USA

JAK TO DĚLAJÍ NA TCHAJ-WANU?

POUČENÍ PRO SENIORY I SENIORKY NAD 55 LET

PIVO OBSAHUJE ŽENSKÉ HORMONY!

TO NEJLEPŠÍ U NÁS - V ČR

ZÁKEŘNÁ ROLE MMF

TUNEL NA KONCI SVĚTLA

Viktorčin splav v Babiččině údolí u České Skalice, - Foto JB.

Viktorka se na svůj splav dívá z nedalekého lesa s miminkem v náručí - Foto JB.

ÚVODNÍ SLOVO

V období mezi zhruba dvacátým květnem a dvacátým červnem se udály následující výraznější události:

- David Rath je ve věznici v Litoměřicích, bylo odsouhlaseno jeho vystoupení na první červnové schůzi parlamentu, které by mělo být veřejné, obhajoba se snaží o jeho přemístění do Prahy

- byl také přivezen na schůzi mandátního a imunitního výboru, kde trval na své nevině a celou událost označil za spiknutí

- Karolina Peake zaregistrovala svou novou stranu LI-DEM

- David Rath vystoupil v parlamentu - popřel svou vinu, událost prohlásil za politickou objednávku, sněmovna ho zbavila imunity

- protikorupční policie požádala sněmovnu o vydání k trestnímu stíhání Vlastu Parkanovou, bývalou ministryni obrany za pochybení při nákupu letounů Cassa - prý připravila stát o 658 milionů

- ministr zdravotnictví chystá další omezení placení zdravotní pojišťovnou - tentokrát za rehabilitace a lázně

- prezidentův tajemník Jakl bude kandidovat také na prezidenta

- ministr zdravotnictví Heger uvažuje o zavedení dvojí platby zdravotním pojišťovnám - jedna standardní (jako zdravotní pojištění) a druhá stanovená jednotlivými pojišťovnami ve výši cca do 1000 Kč měsíčně. Chce tím vytvořit konkurenční prostředí zdravotních pojišťoven

- v parlamentu to zatím vypadá, že je nálada spíš Parkanovou vydat tj. zbavit imunity (ČSSD, KSČM, LIDEM, nazařazení)

- byl odvolán vrchní státní zástupce Rampula.

Kauza „RATH“ docela rozvířila politickou scénu a na jednou, ani jsme nemuseli dlouho čekat, se tady objevila kauza „PARKANOVÁ“.

Po kauze Rath prohlásil pan kníže Schwarzenberg, že by to chtělo aby se něco podobného stalo i pravici (asi aby se otupilo podezření, že Rath byla politická zakázka). A ejhle - už je tady Parkanová. A pan kníže se nechal slyšet, že pro její zbavení imunity hlasovat nebude.

Tak mě napadlo - existují na naší politické scéně opravdové osobnosti - o panu knížeti v dnešních novinách (Právo 16.6.) pan Gazdík prohlásil, že když si někdy dáva s panem knížetem štamprli, tak mu otevřeně říká, že je hrdý na to, že ho zná a že bude moci o tom vyprávět svým vnoučatům. Tak si myslím, že názor na to, kdo je opravdová osobnost je asi velmi relativní, je ovlivňován politikou (a politickým přesvědčením) ale také je ovlivňován chováním jedinců a hlavně konkrétními výsledky jejich práce a snažení. Takže nestačí jenom před volbami mluvit co všechno bude, ale pokud se to potom nedostaví, tak lidé (voliči) stále více vnímají (doufejme), že asi to s tou osobností co volili asi nebude zcela v pořádku. A tak se dostávám k tomu: jak a koho volit, abychom zase nešlápli vedle?

Rath jistě uškodil sociální demokracii z hlediska pověsti, že tam se tolik nekrade jako v jiných stranách. To se odrazilo i ve voličských preferencích. Bohužel, kdyby se mě někdo zeptal, koho si v naší společnosti opravdu vážím, jaké osob-

nosti, asi bych v oblasti politické scény těžko hledal uspokojivou odpověď.

A to i v sociální demokracii, jejímž jsem dlouholetým voličem.

A tak si myslím, že klíčem ke správné volbě není ta či ona osobnost, která bohužel může zklamat, ale poloha té či oné strany v politickém spektru od leva do prava.

A jaká poloha v tomto politickém spektru je tomu kterému voliči sympatická - tj. odpovídá nejvíce jeho přesvědčení, jeho názorům, jeho vychování, tam je třeba hodit svůj volební lístek. A nezbyvá než věřit, že osobnost, která je v té či oné straně zrovna na špici a do jisté míry je jejím reprezentantem, bude co nejvíce prosazovat plnění programu své strany, který odpovídá poloze té strany v politickém spektru naší politické scény. A to bez ohledu na to, zda je mi ten člověk sympatický nebo nesympatický.

V našem politickém systému politických stran, takového kompromisy bohužel asi ještě dlouho budou nutné.

A opravdu upřímně bych si přál, aby se u nás co nejvíce začaly prosazovat prvky přímé demokracie, tj. přímé rozhodování lidí o co nejvíce otázkách našeho života a ne prostřednictvím svých volených zástupců, do kterých při volbách nevidíme, nevíme jaké udělají po volbách kompromisy a zda se z nich nestanou sprostí podvodníci, korupčníci a zloději.

S řízením státu souvisí přímo pojmy politika a právo. U nás jsme svědky určitého boje politiky s právem. Současné odvolání vrchního státního zástupce Rampuly je toho důkazem. Jak dlouho to trvalo? A proč? Protože jedna politická strana si přála aby tam byl. Proč asi? No určitě proto, že (asi) byl ochoten naslouchat jejich politickým přáním (a nejen naslouchat). Některé případy, které jsou mu vyčítány tomu nasvědčují.

Takže: jsou politici, kteří chtějí mít možnost ovlivnit právníky a jsou právníci, kteří jsou ochotni vyhovět.

Podaří se toto někdy odstranit?

Bohužel absolutní demokracie neexistuje. Vždy má větší pravdu ten co vládne, než ten co právě nevládne.

V dnešním čísle jsem vybral několik úvah a článků, které mě v uplynulém měsíci zaujaly.

Jindřich Buchal.

TEĎ UŽ TO JEN DOTÁHNOUT

Korupční kauza, ve které uvízl poslanec ČSSD David Rath, vyvolala v částí politické scény obrovskou vlnu euforie. To je pochopitelné, uvážíme-li, komu všemu a proč dotyčný politik vadil.

I když potlačíme možné pochybnosti o čistotě celé akce, nutno konstatovat, že z hlediska korupce jako systému reprodukce moci se jedná o úspěch, který není radno přeceňovat.

Již několik let upozorňují organizace zabývající se problematikou korupce na skutečnost, že rozsah této rakoviny demokracie je u nás vskutku mimořádný. Odhady sumy peněz, která každoročně v rukou korupčníků uvízne, se pohybují v pásmu od 40 do 200 miliard ročně.

Nejčastěji publikované odhady varují kolem částky 100 miliard korun. Při ročním objemu státních zakázek

Pokračování na následující straně

zhruba 600 miliard by to znamenalo, že v rukou podvodných politiků, podnikatelů a úředníků uvízne každým rokem něco přes 15 procent takto investovaných peněz.

Jen pro zajímavost, rozsáhlá literatura o fungování italské mafie v okolí Neapole, v Kalábrii a na Sicílii uvádí, že jako výkupné mafii zde propadá již jaksí zvykově 15 procent státních zakázek.

Pokud jsou tyto spekulativní propočty správné a pokud se Davidu Rathovi vina skutečně prokáže, pak se podaří objasnit, kam se nelegálně podělo přibližně 0,04 % z prostředků, jež každoročně při hospodaření státu mizí v nepovolených rukou.

Zbývá tedy již jen věc dotáhnout do konce a dohledat zbylých 99,96 % rozkradených peněz. Celou jednu novinovou stránku by zabral suchý výčet kauz, o nichž se mluvilo, šeptalo, ba křičelo v souvislosti s ozvučováním konferenčních sálů, s četnými armádními zakázkami, ale také s nepředstavitelně nákladnou přípravou státních maturit, s jistými elektronickými dokumenty v oblasti zdravotnictví, se stavbou silnic a dálnic, s hospodařením státních lesů, s privatizací jisté uhelné společnosti a tak dále a tak podobně. Ve většině těchto kauz se jednalo řádově o miliardy, ba desítky miliard korun.

Všechny tyto kauzy však nějakým záhadným způsobem vyzněly do ztracena. Aby mohly být prošetřeny, muselo by být do akce nasazeno množství vyšetřovatelů, kteří mezitím z policie odešli, a vynaloženy prostředky, které jsou „z úsporných důvodů“ tvrdě kráceny.

Je třeba být velkým optimistou, aby člověk uvěřil, že zde něco bude skutečně dotaženo do konce tak, jak by mělo a jak bychom si s výjimkou těch, jimž uvízlo za nehty zmíněných 99,96 %, jistě všichni přáli.

Jan Keller, autor je sociolog, Právo 21.5.2012.

Zdroj: Švejkovci.

PLATBA ZA VÝBĚR LÉKAŘE - RESTAURACE POMĚRŮ Z POČÁTKU 19. STOLETÍ

Prý jakýsi metodický pokyn ministerstva zdravotnictví umožňuje, aby si od letošního 1. června pacienti zaplatili vybraného operátora či porodníka. Na webu ministerstva zdravotnictví jsem pokyn nenašla. Nicméně pokud - byť dobře utajený - existuje, mám s touto regulací problém.

Fakticky totiž upravuje poskytování život zachraňující, zdraví zachovávající či utrpení zmírňující zdravotní péči v nejlavstnějším smyslu (operace, porody).

Péče sledující tento účel je i podle zákona o veřejném zdravotním pojištění tímto hrazena, a je zcela nepochybné, že je dle čl. 31 Listiny garantováno její poskytování bez možnosti vyžadovat další platby, které by šly nad rámec plateb z veřejného zdravotního pojištění.

Zákon sice v §13 problematicky upravuje, že se hradí jen ekonomicky nejvýhodnější varianta léčby, avšak i ta musí splňovat zákonem vymezený účel - záchrana života, zachování jeho zdraví či zmírnění utrpení - a nadstandardy je třeba i podle problematického zákona upravit vyhláškou, a ne jakýmsi metodickým pokynem.

Nicméně nemocnice musí poskytovat v obecném zájmu takovou péči (módně služby), aby | všichni pojištěnci měli stejnou měrou nárok na taková ošetření a léčby, jež odpovídají objektivně zjištěným potřebám a požadavkům náležité úrovně a lékařské etiky.

Tento výklad čl. 31 Listiny podal Ústavní soud již v nálezu P1.US 14/02. A zmíněný nálezk pokračuje zajímavě dál. Kupříkladu konstatuje, že je třeba čelit nezákonnému vybírání peněz za ty poskytnuté služby, jež jsou hrazeny z povinného všeobecného zdravotního pojištění, ať to jsou různé registrační poplatky a režijní příplatky, anebo pak úhrady za takový typ zdravotních a léčebných výkonů, které jsou označovány za „lepší“, nadstandardní a dražší, a to přestože jde o typy, jež spadají do sféry služeb plně hrazených z veřejného zdravotního pojištění.

Vývojová orientace zdravotnictví, pokračoval ÚS, podložená zákony, musí být založena nikoli na přesunu „lepší“ úkonů zdravotní péče z bezplatné péče do sféry pojištěnci přímo hrazené, ale naopak ve směru zlepšování úkonů poskytovaných bezplatně. Toto pojetí odpovídá i mezinárodním konvencím.

Z ústavních i zákonných principů nelze tuto péči dělit na jakousi základní, „levnější“, tle méně vhodnou a méně účinnou, a na nadstandardní, „dražší“, ale vhodnější a účinnější. Laskavý čtenář nechť posoudí, zda se Ústavní soud, pod zorným úhlem uvedeného, neodchýlil od své judikatury již v nálezu k „Julínkové reformě zdravotnictví“ a výběr lékaře operátora či porodníka v dříve nastoupeném trendu pokračuje.

Půjde-li o úkony vybraných a připlacených lékařů plně hrazené z veřejného zdravotního pojištění, pak budou platby za výběr „lepšího“ lékaře (byť bude takto vnímán i jen subjektivně samotným pacientem, ač jistě existují i objektivní rozlišovací kritéria v podobě počtu atestací vybraného lékaře, jeho funkčního zařazení a další) výsadou majetnějších lidí.

Nemajetní či málo movití pacienti se tak stávají diskriminovanými ve vztahu k poskytování zdravotní péče z veřejného zdravotního pojištění (čl. 31 Listiny) právě na základě svého (nedostatečného) majetku, což Listina v čl. 3 odst 1 zakazuje. Problém tkví již v samotném § 13 zákona o veřejném zdravotním pojištění, který nezná jiná než ekonomická kritéria pro rozlišování standardu a nadstandardu a staví pacienty do role vyvolených a páriů.

Celá reforma, počínaje zaváděním poplatků, které jsou příjmem lékařů či nemocnic, nikoli pojištěnec, popírá vlast-

Pokračování na následující straně

ní a tradiční účel zdravotního pojištění. Nenazývám ji proto reformou, nýbrž restaurací poměrů z počátku 19. století.

A to si snad český pacient nezaslouží.

Eliška Wagnerová,

autorka je bývalá místopředsedkyně Ústavního soudu, převzato Právo 2.6.

Zdroj: Švejtkovi.

CO JE PŘEDDŮCHOD A JAKÝ JE JEHO SMYSL

Mnoho lidí zatím nechápe, co je předdůchod a jaký je jeho - smysl.

Předdůchod je vlastně penze vyplácená na určenou dobu, která je hrazena z našetřených prostředků účastníka třetího pilíře, včetně výnosů, státních příspěvků a příspěvků zaměstnavatele.

Předdůchody tedy nevyplácí stát, ale člověk jen dostane možnost nejdříve pět let před dosažením důchodového věku čerpat svoje naspořené prostředky ve třetím pilíři a třeba je i zcela vyčerpat. Podle dnešní úpravy by se k nim totiž dostal nejdříve v šedesátce a minimálně po pěti letech spoření.

Měsíční penze musí být vyplácena aspoň dva roky. Možnost čerpat své naspořené peníze ve třetím pilíři však budou mít jen účastníci nových fondů v tzv. doplňkovém penzijním spoření. Klienti, kteří zůstanou v penzijním připojištění (v tzv. transformovaném fondu) předdůchod mít nemohou.

V případě zájmu ale budou moci snadno přejít do doplňkového penzijního spoření.

Pomoc při ztrátě práce

Smyslem předdůchodů je, aby člověk, který těsně před dosažením důchodového věku přijde z nějakého důvodu o práci, a tím i o příjmy, nebyl odkázán jen na možnost jít do předčasného starobního důchodu nebo na pobírání sociálních dávek.

Předčasný starobní důchod má totiž tu známou nevýhodu, že zůstává trvale snížený i po dosažení nároku na starobní důchod.

„Nezaměstnanost lidí v předdůchodovém věku představuje závažný celospolečenský problém. Návrh významně pomůže odpovědným lidem překlenout obtížné období je-

jich života,“ uvedl ministr financí Miroslav Kalousek, který je předkladatelem návrhu.

Důležité je, že doba, kdy je vyplácen předdůchod — tedy když člověk nepracuje nebo vydělává jen málo — přitom nijak negativně neovlivní výši budoucího starobního důchodu.

Významný vliv na vytváření zdrojů pro předdůchody budou mít zaměstnavatelé.

Prostor pro zaměstnavatele

Stejně jako dosud mohou poskytovat svým zaměstnancům příspěvky.

Zvýší se ale jejich daňové zvýhodnění — namísto 24 tisíc korun ročně bude osvobozena od daně z příjmů částka 30 tisíc korun ročně.

Zákon také nově výslovně stanoví, že nebude považováno za nerovné zacházení a diskriminaci, když zaměstnavatel příspěvky svým zaměstnancům odstupňuje v závislosti na rizikovosti, obtížnosti nebo namáhavosti práce, pokud to bude ujednáno v kolektivní smlouvě nebo stanoveno ve vnitřním předpisu zaměstnavatele.

To má vytvořit předpoklady, aby firmy více finančně podporovaly na stáří lidi, kterým zaměstnání přivodilo zdravotní potíže.

Je nutno počítat také s tím, že návrh předdůchodů musí ještě schválit vláda a obě komory parlamentu. Nečekají se ale žádné potíže, navrženou podobu předdůchodů plně podporují i odbory.

Převzato Právo 2.6.

SMEKÁM PŘED TEBOU, VLASTO!

O kauzách, s nimiž se v poslední době opět rozspyl pytel, jsme včera dost dlouho hovořily s přítelkyní. Je to novinářka a ví o čem je život. Když byla před pár lety vyhodnocena jako nejlepší novinářka deníků VLP, byla ve stejném čase vyhozena z mateřské redakce pro nadbytečnost. Nejvíce času nám včera zabrala Vlasta Parkanová. Chvillemi jsme se smály, chvílemi nadávaly, ale celou dobu jsme žasly, co všechno je u nás možné. Zatím, co já pracovala na kauze Diag Human, Marie Stypková sedla k počítači a napsala poznámku. Moc se mi líbí a tak se o ni chci podělit se čtenáři svého blogu.

Jana Lorencová.

Už mne několikrát v poslední době napadlo, že bych mohla napsat memoáry o svém životě, plném kotrmelců, zvratů a zaměstnavatelů. Domnívala jsem se totiž, že by to mohl být bestseller, protože by lidé pochopili, že na tom mohou být jiní i hůř a že bych jim tedy nalila svou pochmurnou knihou trochu optimismu do žil. Vycházím z toho, že neštěstí cizího vždycky potěší.

Od svého záměru jsem ale v posledních týdnech upustila. Důvod je ryze pragmatický. Stydím se. Ano, hluboce se stydím, protože jsem to v životě nikam nedotáhla, přestože jsem kdysi získala i vysokoškolský diplom. Fakt je, že jsem se snažila vždycky být nejlepší, nebo aspoň hodně dobrá. Na

Pokračování na následující straně

své vrstevníky, ba ani na mladochy, kteří svou kariéru začali třeba loni, ale prostě nemám.

Tak třeba taková Vlasta, kterou teď všichni tak špiní. V politice je už od roku 1990. Nejprve byla „jen“ poslankyní za Federální shromáždění, pak Poslaneckou sněmovnu, a protože jí to prostě jde, je tam dodnes a už dávno se vypracovala až na místopředsedkyni dolní sněmovny. A já? Pracuji jen osm hodin denně, do zaměstnání dojíždím linkovým autobusem a třikrát přestupuji. Když stejným způsobem přijedu domů, uvařím, uklidím, vyperu a padnu do postele. Nic prostě nevydržím, a to беру 15 tisíc čistého a stravenky za 30.

A Vlasta už byla ministryní spravedlnosti, a dokonce armády. Musí být hodně chytrá, když rozumí nejen paragrafům, ale i tankům, letadlům a třeba i pandurům. Já třeba vůbec nevím, co to je a kdyby mě tam posadili, tak bych nerozeznala vrtulník od stíhačky. Vlasta jo. Nechápu, proč ji už dávno neudělali ministryní kultury. Vždyť tak krásně zpívá a dokonce komponuje. A taky nechápu, proč tato statečná a výjimečná žena není mezi kandidáty na prezidentský úřad. Určitě by nás ve světě skvěle reprezentovala, vždyť je nepřehlédnutelná. Na rozdíl ode mě.

Taky jsem kdysi chtěla zatočit s komouši, ale na rozdíl od Vlasty jsem nevstoupila po revoluci do OF. To Vlasta se uměla jinak točit. Když jí zanikla ODA, nemeškala a dala se k lidovcům. Když ale křesťanům kvůli některým špatným křesťanům začalo ubývat voličů, vstoupila i s Mirkem (rozuměj Kalouskem) do TOP. To jako aby ukázala, že není křesťan jako křesťan a že TOP je prostě top.

Já jsem taky chodila během revoluce do ulic, a to v době, kdy šlo ještě o hubu, ale já husa jsem se nějak nezorientovala a do žádné strany nevstoupila. Můžu si za to sama, že jsem to nikam nedotáhla.

Pokud jde ale o Vlastu, tak tu opravdu, ale opravdu obdivuji. Prostě je chytrá a umí to. Kdo si nevěří, má smůlu. Vlasta si věří, proto to dotáhla až na obranu. I když se tak trochu utěšuji tím, že stejně jako já asi netuší - kromě majora Gagarina - co to obrana vůbec je. Na základce jsme totiž probírali v hodinách CO jen nasazování plynových masek. S ponížením vzpomínám, jak nás měřili takovým heblem od kořene nosu pod bradu a já se styděla, že mám jen trojku, když většina měla velikost čtyři. A Vlasta, když se na ni tak dívám, musela mít aspoň šestku.

Teď chtějí Vlastu najednou stíhat, že chtěla co nejlépe zajistit obranu naší země. Babička mi vždycky říkávala, že nejsme tak bohatí, abychom si kupovali levné věci. A Vlasta to myslela přesně tak. Je to fakt hnus, co se v této zemi děje. Místo toho, aby Vlasta dostala medaili za statečnost, chtějí ji vydat trestnímu stíhání. To je ten český lid! Nevděčný a závistivý.

Umí si vůbec někdo z voličů představit, jak hrozně žijí naši politici? Umí si vůbec někdo představit, co to je za stres ráno vstát, včas se dostat na městský nebo krajský úřad, tam zastávat funkci starosty nebo hejtmana, pak se rychle přesunout do parlamentu nebo senátu a činit taková opatření, abychom se my - voliči - měli lépe? A to už ani nemluví o tom, kolik dalších funkcí mají tito excelentní politici! Tak třeba znám jednoho, co je starosta, pak sedí asi ve třech představenstvech a dvou dozorčích radách, taky je zastupitelem kraje a před dvěma lety ho, chudáka, ještě zvolili do Senátu. Zaslouží si to, protože není na rozdíl ode mě debil.

A slyšela jsem, že takoví jsou tam skoro všichni.

Knihu tedy psát nebudu, protože by ji nikdo nečetl. Koho by zajímal příběh nějaké ženské, co díky různým zaměstnavatelům žere antidepressiva a stihá akorát tak zaměstnání, úklid, vaření, praní a zahradu a pak padne bez atomu energie do peřin. Jsem prostě nula a jednička už vzhledem k svému věku nikdy nebudu.

Mám ale poslední naději. Vstoupit ke komunistům a kandidovat za ně. V jejich řadách bych byla skoro nejmladší a vzhledem k jejich stoupajícím preferencím bych se tam možná i dostala. Určitě bych byla přínosem, protože se umím hezky oblékat a mám ten diplom. Z Plzně sice není, ale je. A kdybych ve sněmovně nespala, mohla bych napsat i tu knihu.

P.S. Vlasto, pokud tě vydají, nezoufej. Máš skvělého následovníka. Karolína Peake se už také pěkně ohání!

Marie Stypková, převzato z blogu Jany Lorencové.

NÁZORY

To já, pane obrlajtnant, znal jednoho doktora z Hostivice.

Rada se jmenoval, nebo tak nějak, a ten si objednal bedýnku vína, moselskýho.

Jenže voni to v tom magacínu nějak popletli a donesli mu úplně jinou.

A jak ji tak drží v ruce, hnedka k němu četník, a co prej to v ní mají?

A už ho vedli. Dneska poctivej člověk přijde do maléru raz dva.

Hašek Jaroslav.

Pokud se vina potvrdí, pak současná kampaň doktoru Rathovi už moc neuškodí. Pokud se nepotvrdí, také ne. Doktor Rath je člověk, který si v podobné situaci dokáže poradit.

Pokračování na následující straně

Útok na sociální demokracii ve stylu „Kubice II“? David Rath je jenom krajským hejtmanem, byť mediálně velmi známým. Nezdá se, že by mimo středočeský kraj měl nějaké mocenské pozice. Voliči mimo střední Čechy tedy mohou aféru klidně ignorovat. Co se středočeské sociální demokracie týče, bude záležet na tom, jak situaci zvládne. Pokud dobře, může jí celá aféra paradoxně prospět.

Mimočodem, zveřejnění takzvané Kubiceho zprávy bylo ve své době ideální nahrávkou na smeč. Nahrávkou, jakou mnohý politik nedostane za celou svoji kariéru. Paroubek je ovšem člověk sice inteligentní, v kritických situacích ale myslící spíše amygdalou.

Urban Pavel.

Je na místě tedy otázka, zda existují důkazy, že bankovky zadržené u MUDr. Ratha jsou totožné s bankovkami, které patrně vyzvedli z účtů zadrženi zástupci stavebních firem. Něco jiného je zadržet člověka s penězi a něco jiného je ale dokázat nade vší pochybnost původ zadržovaných peněz. A jak je vidět, tak zde se může soud dostat do důkazní nouze a i zdánlivě jasný případ může skončit osvobodujícím rozsudkem.

Jak by po letech vyšetřování a soudních stání mohl osvobodující rozsudek ovlivnit pohled na dnešní urychlené úpravy ústavy a omezení poslaneckých práv Dr. Ratha? I přes zdánlivě jasný případ nelze predikovat skutečný výsledek procesu. Pokud by soud obviněného osvobodil, potom bude nutné zodpovědět, zda byl skutečně zadržen v souladu s ústavou při činu nebo těsně po jeho spáchání. Jakého činu?

Ing. Bečán Martin

David Rath je stále „jen“ silně podezřelý. Počkejme, jak dopadne další vyšetřování, potažmo soudní řízení. Na jednom politikovi nemůže stát výsledek krajských ani senátních voleb, nevyvolávejme zbytečnou paniku. Tím bychom jen pomohli těm, kteří chtějí z kauzy vytěžit politický kapitál, ačkoli mají sami daleko více másla na hlavě. V každém případě by to však mělo vést odpovědné činitele k zamyšlení, zda neupravit způsob vyhodnocování a administrace regionálních operačních programů, například tím, že všechny projekty krajů jako žadatelů by musel schvalovat orgán na úrovni vlády. Tím by byl značně omezen prostor k manipulaci a korupčnímu jednání. Podobně jistě pomůže zpřísnění pravidel pro výběrová řízení v rámci schválené novely zákona o veřejných zakázkách. Ale hlavně: veřejnost nesmí ochabnout v tlaku na vládu, aby jí řízené orgány vyvinuly nemenší úsilí o potrestání lumpů ve vlastních řadách. Kauzy Janoušek, Promopro či Drobil, nesmí spadnout pod stůl jen proto, že opoziční činitel byl nachytán s miliony v krabici.

Michael Kroh.

Rath mnoha lidem silně vadil, mnoho lidí iritoval, když bez obalu dával najevo, že je považuje za hlupáky nebo podvodníky. Vadil nejen dr. Julínkovi, dr. Hegerovi a dalším privatizátorům zdravotnictví (tady jde o miliardy). Vadil asi i některým svým kolegům z ČSSD. Navíc většinu svých odpůrců, kterým šlapal na kuří oka a bránil jim v destrukci českého zdravotnictví, vysoce převyšoval intelektem – a to se nepromějí. To je jeho největší chyba. Celá kauza na mne dělá dojem předem pečlivě připravené pomsty.

Po zkušenostech, kterých jsem teď nabyl, docela chápu některé poslance, kteří jsou proti zrušení poslanecké imunity. Naše policie názorně předvádí, že důvody proti zrušení poslanecké imunity jsou docela oprávněné. Ve státě, ve kterém ozbrojená složky nemusí respektovat zákony, může být postavení opozičních politiků nebezpečné.

Jan Makovička.

Fascinuje mě jedna zvláštní věc. Několikrát jsem viděl v českých bankách, jak přicházejí podivní muži s kufříkem plným papírových peněz a vkládají ho na účet. Nechápu, jak je tohle možné. Podle předpisu Evropské unie z r. 2005 o propírání špinavých peněz musejí banky a finanční instituce prošetřovat původ všech částek vyšších než 15 000 euro (375 000 Kč), které se někdo snaží uložit v bance. Musejí mít přesné informace o totožnosti vkladatele a o jeho obchodních vztazích, v jejichž rámci dochází k těmto transakcím. Použití „triceti milionů Kč“ skrytých v tajné skrýši má tedy zdá se relativně malé použití. Nebo ne?

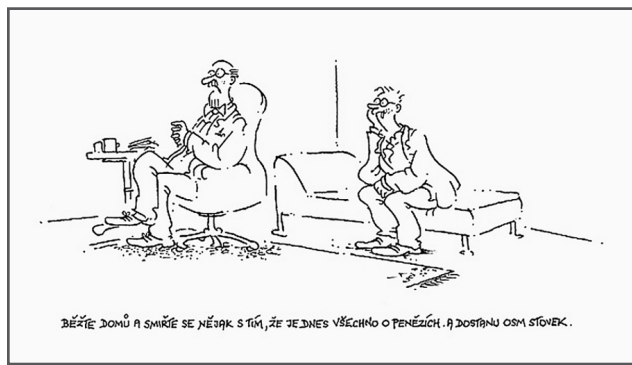
Jan Čulík.

Jinými slovy, lze-li dnes najít zkorumpované politiky v každé straně, mnoho lidí se bude ptát, proč stejný osud jako Ratha zatím nepotkal i některé politiky vládních stran. Že by policie zatýkala jen ty opoziční?

Dokonce i politicky málo ostražitý občan si totiž nejspíš vzpomene, že největší průšvihy, které ohrožují čerpání ve výši stamiliard, se odehrály na ministerstvech školství, dopravy a místního rozvoje v čase Nečasova vládnutí. A mnozí také nezapomenou, že obsah Rathovy krabice od vína jsou jen drobné ve srovnání s tím, co zmizelo v tunelech, dálničních obchvatech a dalších státních zakázkách pod patronací ODS i současné vlády obecně.

Jiří Pehe.

Převzato z internetu.

VYSTOUPENÍ POSLANCE JIŘÍHO PAROUBKA NA ZASEDÁNÍ PS DNE 5.6.2012

První vystoupení

Vážená nepřítomná paní předsedkyně, dámy a pánové poslanci, v nedávné minulosti ve všech podobných případech obvinění poslance z trestného činu, které projednáváme dnes, jsem hlasoval pro vydání poslance k trestnímu stíhání. A samozřejmě bych také hlasoval, pokud by se věc

Pokračování na následující straně

týkala mne, jak jinak, pro vydání sebe sama. Není to nějaká aplikace robespierrismu v praktické politice. Jen tak mimochodem, ten klíčový muž Výboru pro veřejné blaho kdysi řekl: „Kdyby bylo možné, aby Výbor pro veřejné blaho zradil lid, udám jej.“ Není to tedy aplikace robespierrismu v politice, ale vede mě k tomu odpor k privilegiím typu poslancecké imunity, která mají v zásadě středověký původ.

Budu tedy v této dnešní záležitosti hlasovat tak, jako vždy předtím. To chci říci na úvod svého vystoupení.

Myslím, že my všichni zde bychom měli mít na zřeteli, že dnes nerozhodujeme o vině či nevině Davida Ratha. Nejsme soudem, a je to tak dobře.

Drama Davida Ratha začalo v pondělí 14. 5. krátce po 20. hodině, jak jsem se dnes dozvěděl ve zprávě předsedy imunitního výboru, která byla trochu v rozporu s tím, co se psalo v médiích, byla zřejmě přesnější, tak ve 20.30. Byl zatčen poté, co policistům vydal krabici od vína, v níž bylo umístěno 7 miliónů korun. David Rath prý vyslechl, dle médií, od policistů výzvu, aby vydal úplatek. Na to prý David Rath nereagoval. V souvislosti s jeho další argumentací, že o úplatku nevěděl, se tomu nedivím. Teprve pod hrozbou použití donucovacích prostředků David Rath policistům krabici s penězi vydal. A to se tam již prý hemžilo kolem sta policistů. Ptám se, jak jen ti dobří hoši věděli, že zrovna v tu chvíli MUDr. Rath opravdu převezme a ponese úplatek. Bylo to z odposlechů, nebo to bylo opravdu geniální vnuknutí Lessyho a Kubiceho policie? Jak věděli, že to přijde a vmžiku rozšířili malou operační skupinku čtyř na superpočetnou jednotku? Úžasný organizační výkon.

Kdyby takto organizačně skvěle policie pracovala například ve šluknovském výběžku, byli by tam občané šťastní.

Již ve 20.30 h 14. 5. je předsedkyně Němcová v celé věci kontaktována dozorující státní zástupkyní, aspoň podle tisku. 14. května ve 22.30, alespoň podle médií, se předsedkyně Sněmovny Němcová sešla s dozorující státní zástupkyní a byla jí požádána o vydání zatčeného Davida Ratha. Ve 22.30 - podle médií - předsedkyně Sněmovny dala souhlas ke stíhání.

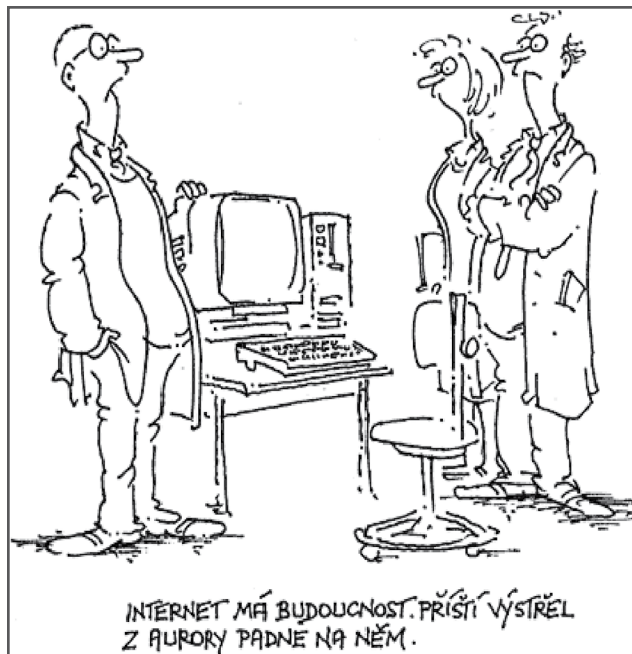
Můj první dotaz na paní předsedkyni tedy zní: Kdo, který expert na ústavní právo, vám poradil v tak pohnuté hodině dne jak postupovat? Já se přiznám, že se s právníky radím i v mnohem titěrnějších záležitostech. Tohle titěrná záležitost není. Předpokládám, že jste se radila s nějakým vynikajícím expertem na ústavní právo, paní předsedkyně. Já bych sáhl po profesoru Pavlíčkovi či po profesoru Gerlochovi, například. Anebo jste se o celou věc zajímala jaksi předem, ještě nežli jste se o kauzu Davida Ratha oficiálně dozvěděla? Anebo jste prostě měla jen takové vnuknutí? Geniální vnuknutí. To už by bylo druhé v pořadí po té policii.

A pak mohu ve svých otázkách jen logicky pokračovat. Věděl o tom dopředu šéf policie, ministr vnitra a předseda vlády? Odpovědi, tedy ty pravdivé, se asi nedozvíme.

Paní předsedkyně Němcová vyvinula velké mediální úsilí, aby se David Rath po svém zatčení kromě jiného, jiných funkcí, vzdal také svého poslanceckého mandátu. Prý hrozí znesvěcení svatého místa, kterým údajně je tato Poslanecká sněmovna. Ta Sněmovna, do níž bez jakéhokoliv omezení chodí nedávny ministr vlády boje proti korupci Vít Bárta, toho času nepravomocně odsouzený pro korupci k podmíněnému trestu, kterého ovšem ani nenapadne, aby

rezignoval na svůj poslancecký mandát. Chodí do televize, poskytuje nerušeně rozhovory médiím, trusí moudra, vede odborné komise ve své politické straně a tváří se, jakoby se vůbec nechumelilo.

Když rezignovat, pak tedy všichni, jichž se to týká, vážená paní předsedkyně, aby náhodou nehrozilo použití dvojího metru.

Paní předsedkyně Němcová projevila velkou starost také o to, aby David Rath neovlivňoval svědky. Možná, že by paní předsedkyně mohla mít chvíli starost nejen o svědky, ale také o svého kolegu poslance, který je toho času ve vazbě.

Ve zdrcující mediální kampani, která následovala po zatčení Davida Ratha, byl již jaksi předem nejen odsouzen, ale také politicky a vlastně i lidsky popraven. Tak jaká péče o svědky, paní předsedkyně?

Prostřednictvím médií bez rozdílu /u bulvárních bych to ještě pochopil/ dostávala rozjitřená veřejnost v průběhu posledních tří týdnů k dispozici vybrané odposlechy Davida Ratha s jeho údajnými komplicí, či rozhovory jeho údajných kompliců. Jakoby se nechumelilo jsme dostávali tuto duševní potravu přímo z živých policejních spisů, živých policejních spisů. Dozorující státní zastupitelství, zřejmě oslněno září reflektorů, to bez mrknutí oka nejen připustilo, ono se dokonce tvářilo, že je vše v nejlepším pořádku, a tváří se dosud. A nikdo z odpovědných policistů nejen nerezignoval, ale jistě se ani nezapýřil. Možná, že byl či bude dokonce odměněn.

Nebudu zdržovat tuto Sněmovnu úvahami advokátů o zákonném soudci. To je věc obhajoby a nezávislého soudu. Věřím ostatně, že stejně důrazně, a to i s nasazením prostorových odposlechů a kamer v domácnostech, včetně toalet podezřelých, bude policie postupovat v kauze ProMoPro, Opencard, na Ministerstvu životního prostředí za ministra Drobila v případě připravovaného úplatku v astronomické výši, anebo na úřadě ROP Severozápad a na hejtmanství Ústeckého kraje. Chci tomu věřit v zájmu právního státu, který - jak pevně doufám - chceme v naší zemi vytvořit. Jde mi především o princip.

Pokračování na následující straně

Chci však v této chvíli říci, že to, co bylo veřejnosti v kauze MUDr. Ratha zatím předloženo, vypadá velmi přesvědčivě. Ale stejnou přesvědčivostí jsem byl prozářen například při lžikauze Budišov, kterou zinscenoval před necelými šesti lety policejní útvar ÚOOZ pod vedením plk. Kubiceho, dnešního ministra vnitra. Také tehdy jsme se díky policejnímu agentovi arch. Lžičařovi dozvídali, že skupina údajných zločinců pod vedením sociálnědemokratického starosty Pěti připravuje předražením projektu buštěhradského - promiňte - budišovského zámku tunel v rádech desítek milionů. Tato skupina, jejímiž členy se stali ve fantazii ÚOOZ tehdejší i bývalí sociální demokraté, tedy členové strany, již jsem tehdy vedl. Policie vedla vyšetřování a sledování rádobý zločinecké skupiny dlouhé měsíce, protože prý její členové hrozili arch. Lžičařovi fyzickou likvidací. Po dlouhé měsíce vedli tito lidé pod bedlivým dohledem ÚOOZ a také Janka Kroupy z televize NOVA a nahrávání arch. Lžičařem, později usvědčeným zločincem, odsouzeným k nepodmíněnému trestu a informátorem Alešem Vebrem opilecké řeči.

Pánové Vlas a Hruška - nejbližší spolupracovníci plukovníka Kubiceho - začali - podle Aleše Věbra, který mně to osobně sdělil před několika dny - vstupovat do případu od července roku 2006. Je mi záhadou, proč vedení Kubiceho ÚOOZ nechalo celou kauzu žít tak dlouho svým životem. Asi tedy reálné nebezpečí od Pěti a spol. Říčařovu životu opravdu nehrozilo, jinak by to byla přeci neodpovědnost.

Dne 13. 10. 2006 - tedy sedm dní před komunálními a senátními volbami - byla teatrálně na letišti po svém návratu do vlasti zatčena na základě opileckých řečí údajných zločinců vyvolaných cílenými otázkami skutečného zločince Říčaře má někdejší náměstkyně z Ministerstva pro místní rozvoj Věra Jourová a obviněna z korupce.

Těsně před volbami manipulovalo vedení ÚOOZ prakticky v přímém přenosu zveřejněním výpovědi Věry Jourové z výslechu na policii, která byť nic závažného při výslechu nesdělila, snaživá média dokonale dezinterpretovala její slova. A já jsem byl nařčen z manipulace s dotací pro Budišov, byť jsem o ní vůbec nerozhodoval. Bylo o ní rozhodováno měsíce po mém odchodu z Ministerstva pro místní rozvoj.

18. září 2006 - tedy dva dny před volbami - se v Johnově - pan exministr tady chybí - a Kroupově pořadu Na vlastní

oči na televizi Nova objevil jakýsi muž, který více než milionu a čtvrt šokovaných diváků tvrdil, že údajně zločinecká skupina starosty Pěti připravovala zavraždění plukovníka Kubiceho, tehdejšího šéfa ÚOOZ. K smíchu? Ano, dnes ano. Tehdy mně ale do smíchu, dámy a pánové, vůbec nebylo.

A ještě dodám nejzdařilejší část tvorby Karla Steigerwalda, prominentního komentátora Mladé fronty DNES z 26. 10. 2006 věnovanou kauze Budišov. V jeho článku pod názvem Šibalové? Kdepak, gauneři. Citace: „Šibal je slabé slovo, je trochu zavádějící. Šibal čpí veselím, rošťáctvím, je to jakýsi sympatický podvodník, kašpárek, lidový hrdina. Zdrucující galerka v sociální demokracii...“ - kolegové z této strany prominou - „to přeci nejsou šibalové s černým svědomím. To jsou gauneři, gangsteři, lupiči a začínající vrahouni.“ Konec citace.

Opravdu líbezný slovník pana redaktora... Dnes jsem si přečetl jeho článek a myslím, že platí ta stará moudrá slova o Bourbonech: „Nic nezapomněl a nic se nenaučil.“ Zbývá dodat, že pan redaktor Steigerwald nenašel nikdy ve svých četných člancích věnovaných mé osobě prostor, aby se za tato svá slova omluvil.

Mladá fronta DNES i v kauze Davida Ratha patří k hlavním nositelům mediálního lynče. No a jak to v celé kauze Budišov, pane ministře, dopadlo? Pane zbabělý ministře, který nevyslechnete ani slova, která se vás budou týkat. A není to poprvé, pan zbabělý ministr se dlouhodobě neúčastní a není schopen se účastnit, aby vyslechl interpelace poslanců. Za rok a čtvrt tak neučinil ani jednou. Tak jak to tedy dopadlo, pane ministře? (Potlesk z levé části sálu.) Všichni obvinění v této kauze byli osvobozeni verdiktem soudu ze dne 15. července 2009, a to včetně Věry Jourové, která později vysoudila od státu na české poměry nebývale vysokou finanční náhradu za své nezákonné věznění. Zbývá dodat, že bývalý starosta Budišova Pěta na následky věznění předčasně zemřel.

Druhá kauza, která mě dnes vede k jisté bdělosti, byla tak zvaná Kubiceho zpráva. Mám tady připravenu pro pana ministra, pro pana zbabělého ministra, knihu - svou knihu o Kubiceho zprávě. Pane ministře, až budete posílat své pochopy na vydavatelství mé ženy, kteří budou chtít zjistit, kam tato kniha šla, tak vám chci sdělit ještě, že několik desítek kusů této knihy je k dispozici v jejím vydavatelství. Připomenu jen velmi stručně, že šéf útvaru ÚOOZ a dnešní ministr vnitra přišel do sněmovního výboru čtyři dny před volbami do Sněmovny na konci května 2006 se zprávou, podle které prý docházelo k prorůstání organizovaného zločinu do státní správy. Zpráva, v níž se tvrdilo, že tehdejší předsedy vlády - tedy já - má pedofilní styky a tajná konta v Latinské Americe, se péčí několika iniciativních s Ivanem Langrem spolupracujících novinářů dostala do médií a tedy do veřejnosti. Dlouho jsem slýchal, že zveřejnění této zprávy ve volbách vlastně pomohlo straně, kterou jsem tehdy vedl, ke zlepšení volebního výsledku. Byla to perfidní slova některých pravicových médií.

Rychlý propad preferencí sociální demokracie v posledních třech týdnech po začátku kauzy Davida Ratha rozvíjený všemi médii svědčí o tom, jakým ekrazitem tak zvaná Kubice zpráva před volbami v červnu 2006 byla. Jak asi mohla ovlivnit výsledek voleb, který mezi pravicí a levi-

Pokračování na následující straně

cí tehdy skončil - připomenu - remízou. Po volbách se pochopitelně už žádné šetření na základě tak zvané Kubiceho zprávy nekonalo. Bylo snahou ji co nejrychleji zapomenout - vyšetřování skončilo, zapomeňte - jak zněl název slavného italského filmu. Vlastně jako by nikdy ani nebyla. Svou roli při ovlivňování veřejného mínění před volbami však splnila.

A třetí věc, kterou nemohu ve svém vystoupení dnes opomenout, je kauza biolíh. Také v této „lžikauze“ odvedl Útvar OOOZ plukovníka Kubiceho opravdu skvělou práci. 9. a 10. 3. 2006 se v médiích objevila zpráva, že ÚOOZ zatknul sedm lidí, z toho tři členy sociální demokracie. Tito lidé měli na podzim roku 2005 zajistit, tedy alespoň podle ÚOOZ, pro kolínský lihovar za údajný úplatek 15 milionů korun licenci na výrobu biolíhu. Co na tom, že vláda pod mým vedením odmítla v polovině roku 2005 záměr na udělování těchto licencí. Všichni tři zatčení členové sociální demokracie byli v souladu s uplatněním principu presumpce viny během několika dnů zbaveni členství ve své straně, byli především díky médiím občansky potupeni, zničeni profesionálně i lidsky, nemluvě ani o jejich rodinách. Nemusím snad připomínat, že až do voleb počátkem června roku 2006 byla tato kauza v médiích živena a nepochybně ovlivnila volební výsledek. Organizátoři těchto kauz naší zemi přiblížili praxi zemí jako je Zimbabwe či Pobřeží slonoviny.

Zbývá jen dodat, že v červenci 2007 skončila celá věc, tedy kauza biolíh, tím, že vyšetřování bylo ukončeno, neboť chyběly relevantní důkazy. V dubnu 2008 skončila pak celá záležitost definitivně, neboť státní zástupce shledal důkazy málo průkaznými. A co k tomu případu tehdy řekl státní zástupce, který mluvil již přímo o řízené policejní provokaci? Připomeňme si jeho slova, cituji: „Státní moc reprezentovaná policií svým jednáním a postupem vytvořila podmínky a navodila situaci se zjevnou snahou přimět obviněného trestný čin uskutečnit a dokonat. Policie je ze zákona povinna trestné činnosti předcházet a nikoliv na páčání trestného činu participovat jenom proto, aby měla důkazy, které by bezpečně usvědčily pachatele.“ Konec citace. Jinak řečeno, policisté inscenovali neexistující trestnou činnost a vytipované oběti přímo vybízeli k trestným činům.

Na závěr mi dovolu, abych se zastavil ještě u jedné věci. Nevím, zda je poslanec David Rath vinen. O tom rozhodne, jak věřím i po všech těch negativních zkušenostech, jež jsem zde zmínil, nezávislý soud. Po té kampani, která byla v posledních třech týdnech vedena v českých médiích vůči dr. Rathovi, to s tou nezávislostí soudu bude ale jen velmi obtížné. Věřím ale, že si soudy svou nezávislost zachovají. To bych jinak nevěřil demokracii v této zemi.

Chci se v této souvislosti zeptat pana ministra spravedlnosti, zda si myslí, že je v právním státě obvyklé, aby se fotografie obviněného z věznice z vězeňského spisu objevila v bulvárním tisku. Bulvár chápu, jde mu o co největší prodej novin. Nechápu však složku justice, která by mohla alespoň předstírat ochranu práv obviněného. Čekám, pane ministře, že zjednáte v této věci rychle nápravu. Dámy a pánové, děkuji.

2. vystoupení

Vážený pane místopředsedo, přiznám se, že jsem očekával, když jste začal mluvit nebo než jste dokončil svoje vystoupení, že navrhnete jednu záležitost, a to sice žádost,

kteřá šla na předsedkyni Poslanecké sněmovny, která nevím proč tady není u projednávání tohoto mimořádně důležitého bodu, a sice žádost advokátů doktora Davida Ratha o možnosti jejich vystoupení v Poslanecké sněmovně. Myslím si, že je to záležitost, ke které už se v minulém volebním období Poslanecká sněmovna vyjadřovala v případě poslance Petra Wolfa, který jen tak mimochodem byl nepravomocně odsouzen na pět let nepodmíněně do vězení, že se tedy vyjadřovala především hlasy poslanců Občanské demokratické strany a umožnila tehdy přítomnost paní doktorky Veselé-Samkové, která na půdě Poslanecké sněmovny měla také své krátké vystoupení.

Chtěl bych říci, že do dnešního dne až do vystoupení Davida Ratha, při vši úctě k němu přece jenom není právníkem, jsem dostával z médií jenom jednostranné informace a myslím, že by bylo fér, kdybych tady slyšel informace i jiné. Já předpokládám, že o žádosti, o které mě teď informovali telefonicky, ví ještě někdo jiný z vedení Poslanecké sněmovny, že tady přece nevládne samoděržaví, že by si předsedkyně mohla žádosti vzít k sobě a prostě je nepustit. O tom, jestli rozhodne někdo, tak to má rozhodnout o takovéto věci Poslanecká sněmovna. Jsem o tom přesvědčen a nikoliv tedy její vedení nebo dokonce její předsedkyně. Tedy můj návrh je, aby bylo umožněno advokátům Davida Ratha se účastnit na schůzi této Poslanecké sněmovny a také tady vystoupit.

Chci také jasně říci, že jsem kladl dvě otázky na předsedkyni Sněmovny a také na ministra spravedlnosti. Pokud mně nebudou odpovězeny uspokojivým způsobem nebo vůbec, nebudu pro vydání Davida Ratha hlasovat. Ta první otázka je. Kdo paní předsedkyni Sněmovny radil a kdy a zda to byli skutečně ústavněprávní kapacity? A na ministra spravedlnosti, ten má lepší paměť nežli já, protože je mladší a je tady přítomen, tak si to zcela nepochybně pamatuje. Co udělá s těmi fotografiemi typu Wanted, které unikají na běžícím pásu z věznic?

J. Paroubek, převzato z internetu.

ZA KOMUNISTŮ BYLO LÉPE!

Pozor! Je na velkém omylu ten, kdo již v téhle chvíli považuje následující řádky za vzdychání nostalgických aparátčků. Pravdou je, že větu stále častěji vyslovují ti, kteří pro socialistický systém neměli do roku 1989 dobrého slova. Nejedná se o žádné fňukání občanů, kteří byli zvyklí, že se o ně staral stát. Český způsob výroby demokracie je poněkud nešťastný. V mnoha ohledech zklamal a situace se nelepší. A právě to je alarmující.

Existuje nespočet zklamání, která dnes vedou i zapříšahlé an-

Pokračování na následující straně

tikomunisty k volání po návratu diktatury. Uvádím pouze tři a nedovoluji si tvrdit, že se jedná o ta největší. Každý má svá vlastní měřítka.

Zklamání první

Kde jsou ty krásné chvíle, kdy lidé v semknuté skupince známých šepetem nadávali, že „tomu komoušovi z okresu“ jezdí stavit chatu zedníci v pracovní době? Že má všechno přednostně, žádné fronty, že nemusí ke kusu libového nuceně kupovat další fláky.

Ze skandování „Nejsme jako oni“ se nám dnes ozývá zpět „Jsme mnohem horší“. Ono zvyhodňování komunistických pohlavárů zní jako úryvek z humorné knihy, které by se snad nedostalo ani k přestupkové komisi dnešních dnů.

Je docela možné, že to, co komunistický pohlavár nakradl, nebo spíše mu bylo výhodně poskytnuto, za celý život, získá naprostý politický břídliv v dnešní době za jednu menší veřejnou zakázku!

Mnohým dodnes uniká, že opravdu krást se začalo teprve po 17. listopadu 1989! Je možné, že i po tolika letech si řada občanů tuto pravdu odmítá přiznat záměrně, poněvadž by jim to připadlo jako podpora komunistů. Nicméně pokud nechceme strkat hlavu do písku, taková je skutečnost. Za socialismu ani soudruh Bilak nemohl ukrást fabriku. Což je dnes běžné. A pokud někdo okradl stát, šel do chládku na pěkných pár let. Což dnes není běžné.

Zklamání druhé.

Právo a spravedlnost v české demokracii funguje velmi podivně. Česká republika se snaží chránit lidská práva nejtěžších zločinců. Pozůstalí, znásilněné nebo zmrzačení jsou z tohoto úhlu pohledu naprosto přehlíženi. Stát trestá občany, kteří se brání proti násilí a neschopnosti státu vlastními silami. Česká republika nedostatečně chrání zákona dbalé občany. Demokracie nesporně znamená vyšší kriminalitu ve všech směrech. V Česku navíc s nižšími tresty. Nejvíce 12 let vězení za krádež tří milionů, ale také tři miliard. Za vraždu příliš často méně než 10 let.

Nevidaných úspěchů Česká republika dosáhla ve vytváření humánního prostředí ve věznicích. Jak z výpovědí uživatelů těchto služeb vyplývá, v porovnání se socialistickým vězením, je to dnes takřka za odměnu. Zdarma a bez práce pokud nechceš pracovat (i když zde se podle nového zákoníku snad blýská na lepší časy)! A parku, kterým jste za komunistů chodili ve dvě ráno beze strachu, se dnes raději vyhnete i za bílého dne.

Česká justice by měla požádat o zápis do Guinnessovy knihy rekordů za (ne)poměr přijatých kauz s milionovými podvody a odsouzených podvodníků k mnohaletým trestům. Stát nás přímo nabádá žít podle hesla: Čím více ukradneš, tím méně dostaneš! A pokud dlužíš 30 Kč, zákon dovolí, abys byl zruinován!

Zklamání třetí.

Po roce 1989 se mezi mnoha návrhy o budoucnosti státu objevil i návrh na neutralitu České republiky. Politici bystře zareagovali odmítavým postojem s tím, že bychom svou polohou byli bez obrany snadným soustem pro uzurpátory. Ovšem už neprozradili, kdy jsme české nebo československé vojsko použili k obraně státu naposledy. Samozřejmě, že neutralita se ani trochu nehodila do programu NATO a především Spojeným státům.

Každý rok naši politici do omrzení opakují, jakou potupou pro národ byla okupace vojsky Varšavské smlouvy v čele se Sovětským svazem. Jen několik let po odsunu sovětských vojsk ti samí politici doslova prosí Spojené státy, obtěžují kdejakého amerického politi-

ka, aby v ČR umístili alespoň pár amerických vojáků. Veřejně, bez ohledu na přání vlastního národa.

Pro ohlupování občanů používají velmi podobných lží zastrašování jako George Bush jr. před zásahem v Iráku. Naše „velmi důležitá republika“ je na předních místech v hledáčku KLDK nebo Íránu. Každým dnem zde hrozí útok al-Káidy. Všechny jaderné zbraně míří na Prahu! Přitom je více než pravděpodobné, že bychom dnes, stejně jako v roce 1938, byli znovu bez výčitek obětování.

Pouze tři body z mnoha, které přesvědčují stále víc občanů, aby začali volat po dřívějších časech. Snad jen blázen si může myslet, že by se politika vrátila do stejných kolejí. Už jen proto, že komunisté poznali sílu ekonomické nadvlády.

Zatím, co jsme vytvářeli zákony, aby se náhodou nějaký komunistička nedostal na vyšší státní post, komunisté si v klidu rozkradli majetek pionýrů, svazáckých organizací, odborářů.

Zatím, co naše hloupá uražená ješitnost odmítala mít cokoliv společného s Ruskem, naši američtí a další noví spojenci na věčné časy, nám s nadšením plácali po ramenou a s úsměvy od ucha k uchu nás ujišťovali, jak jsme pro ně důležití.

Bodejť, když jsme jim zdarma věnovali neskutečně obrovský trh, kde jsme z doby socialismu měli velké množství obchodních kontaktů. Pak jsme, opět zdarma, darovali našim novým bratrům trhy se zbraněmi. Kdo by nás za to neměl rád?

V demokracii jsme si dobrovolně nechali rozvrátit zemědělství a dnes kupujeme v mnoha případech doslova odpad od našich nových soudruhů z EU. Neexistuje žádné společenství pro dobro všech. Kdo víc urve, ten má více. Společenství, které navzdory proklamacím, nemá nejmenší zábrany posílat svým spřáteleným státům závadné potraviny, nebezpečné výrobky nebo dokonce odpad. Společenství, které vždy hlasitě slibovalo, že nebude omezovat státní zájmy národů. A Česká republika pod hrozbou pokuty od Evropské unie NESMÍ provádět kontrolu nezávadnosti zdravotnického materiálu, který již dostal evropský certifikát. Protože EU je chytřejší nade vše. V mnoha ohledech žijeme pod knutou horší svoloče, než byli komunisti. A proto se čím dál častěji setkáváme s větami typu: „Za komunistů bylo lépe!“

Radomír Dolanský, zdroj internet.

18 KRITICKÝCH POSTŘEHŮ Z USA

Do Spojených států jezdím od roku 1991 zhruba dvakrát ročně, ale ještě nikdy jsem se nezdržel tak dlouho v malém městě (šest týdnů, Ormond Beach, Florida). Stejně tak jsem tam nikdy nebyl v době tak podivné nálady, jaká byla v letošním lednu a únoru (taková podivná směs strachu a naděje...). A tak jsem si všiml věcí, které jsem dříve neviděl. Některé mě nadchly, jiné mě rozesmutily. A protože se přikláním k rozšířenému názoru, že americká společnost je vcelku nemocná, viděl jsem spíše to negativní. Možná se na to zaměřuji zejména proto, že styl života Američanů zcela bez rozmyslu kopírujeme i u nás. Zde je to, co mi dalo facku, otevřelo oči, přinutilo mě přemýšlet. Kolikrát to jsou kravinny, ale možná jen na první pohled.

1. Zalévání trávníků:

Bývaly doby, kdy trávník byl výsadou aristokracie. Obvyčejný člověk měl nejspíš louku za barákem. Američané nebývali zbohatli a dnes má trávník každý (kdo nemá, ten po

Pokračování na následující straně

něm touží). Trávník – v porovnání s loukou naprosto mrtvý ekosystém – je třeba stříhat, zalévat, hnojit. A tak před každým druhým barákem vidíte hnojnice, stříhače nebo jiné trávníkové údržbáře. Tzv. „Lawn Maintenance“ je obrovský byznys. Co mě ale zaujalo? Většina našich sousedů vytrvale zavlažovala. I v den, kdy 48 hodin hustě pršelo, sousedi stále kropili, z toho 1/3 času chodník. V době, kdy miliarda lidí na téhle planetě nemá přístup k pitné vodě, je to smutný obrázek. Říkám si, tihle kluci asi nikdy neslyšeli o Al Gorovi.

2. Mega balení:

Chcete si koupit pívko k večeri, dvě jablka, pár plátků sýra? Na to zapomeňte! Chcete pívko? Kupte si basu. Chcete jablka? Naberte si dva pytle po šesti librách (to je nejmenší balení). Pár plátků sýra, jak jsme zvyklí z pražské Billy? Neexistuje. Kupte si balík – navíc zabalený v trojím igelitu. Naprostá nadprodukce všeho. Na téhle planetě každou hodinu umírá tisícovka lidí hladu, a tady!? Více je lépe.

3. Nonstop klimatizace:

Přestože jsme byli na Floridě, zažili jsme tam pěkně zimy. I když bylo venku třeba osmnáct stupňů (Celsia), v obchodech a hlavně v domech u sousedů jela klimatizace bez vypnutí. Ve dne v noci. Nonstop. Asi ani tihle kluci nikdy neposlouchali volání Al Gora!?

4. Hummer:

„Pussy magnet“. Vzpomínáte na Borata, jak si chtěl koupit magnet na holky? Přijde mi, že tím místy jezdí každý druhý. A nejenom Hummer. Prostě čím větší, tím lepší – Hummer, toyota tundra, ford pick-up. Prostě nevidíte nic moc jiného než obrovské pick-upy nebo obecně SUV. Dlouhou dobu platilo, že jste při nákupu těchto obrovských aut dostali slevu na daních. Proč? Hodně žerou a to je dobré pro byznys. Mimořádně, každý 4.-5. barel ropy, který se na světě vytěží, se spálí na amerických silnicích. Síla, ne!?

5. Auta před školou:

Jo, jo, hodně mé americké fascinace se točí okolo aut. Nedaleko našeho domu byla střední škola „Seabreeze High School“. Přál bych vám vidět školní parkoviště a hlavně ranní a odpolední zácpy. Máte pocit, že se na váš řítk obrovský pick-up, který nikdo neřídí, a na poslední chvíli si všimnete, že za volantem sedí desetiletý kluk (asi mu je šestnáct, ale tvářičku má na deset). Většinou platí, co student (od šestnácti), to auto, a tak parking před touhle školou je větší než před největšími nákupními centry v naší zemi – představte si třeba pražský Zličín.

6. Auta před domem:

Většina našich sousedů měla dům pro auta (garáž) větší než dům pro lidi. Stejně tak je běžné, že večer před garáží stojí třeba další čtyři auta. V mnoha amerických domácnostech je totiž víc aut než lidí. Není divu. V televizi vidíte reklamu jen na auta a léky. A všechno na půjčky. Navíc litr benzínu vyjde na deset korun. A tak si říkám, kolik lidí už pozabýjeli v Iráku jen proto, aby jejich děcka mohla jezdit do školy „nabušenýma hummerama“. Na jedné demonstraci jsem zahlédl zajímavý transparent: „No more iraqi babies in my tank!“ To mluví za všechno, myslím.

7. Ulice jako po evakuaci:

Tahle část Floridy se každý podzim pere s hurikány. Proto na každém kroku narazíte na značku „Evacuation point“. Nemusíte ovšem čekat na hurikán, abyste si představili, jak to tu vypadá při evakuaci. Je známým faktem, že průměrný

Američan chodí tak maximálně z domova do auta (10 metrů), z auta do supermarketu (50 metrů) nebo z auta do práce (100 metrů) a zpět. Na ulicích většinou nepotkáte ani žívačka. Většina Amíků ani chodit nemůže, neboť by to jejich klouby nevydržely.

8. Drive in:

Od dob, co k nám do Čech zavítal strýček McDonald, známe „drive-in“. Z amerických filmů známe možná i drive-in kina. Co mě zaujalo tentokrát, byl drive-in bankomat. Prostě se nemusíte namáhat a vylézat z auta. Přijedete, stáhnete okénko, fouknete tam kartu, vymačkáte pin, naberete bankovky a účet a tradá. A co mě nadchlo úplně nejvíc, byl drive-in church. Kostel pod širým nebem, kam zajedete jako do kina, na autorádiu si naladíte farářovo kázání, nad volantem se pomodlíte a hurá domů (nebo spíš do krámu nakupovat). Nulový pohyb. Naprosté pohodlí. Paráda. Ráj na zemi!

9. Fly-in:

Když existuje „drive-in“, musí existovat „fly-in“. V sousední vesnici mají oplocenou osadu s ochrankou (tomuhle druhu bydlení říkají „Guarded community“ – původně brazilský vynález), kde má každý obyvatel kromě obrovské garáže i hangár. Každý má totiž minimálně jedno letadlo. V této osadě bydlel i John Travolta, ale poté, co si koupil nový tryskáč, ho sousedi vystrnadili. Pro mnoho Američanů jsou dnes letadlo, jachta nebo vila na Havaji stejně dostupné jako škoda fabia pro průměrného Čecha. Říkám si, že ve světě, kde hrubý domácí produkt 48 nejchudších zemí je méně než bohatství tří nejbohatších lidí v USA (globalsissues.org), je něco sakra špatně.

10. Prso je nebezpečnější než pistole:

Četl jsem, že v jednom nákupním centru policie zatkla a odvezla ženu za to, že na lavičce kojila své dítě. Běhat po ulici s boučačkou u pasu však nikoho nevzruší. Stačí si vzpomenout, jaké vytržení způsobilo před lety odhalené prso Janet Jackson. A přitom v amerických filmech nevidíte místy nic jiného než boučačky a krev. Z toho mi vychází, že Amíci se ženského prsa bojí více než pistole. A co teprve penis! To je divné, ne!?

11. Hyperlevné věci:

Už jsem to psal do jednoho komentáře. Ať jste kde jste, máte pocit nonstop výprodeje: džíny za 10, dětské oblečení 2-15, boty do 30 dolarů... Nechápete to. Spotřební věci jsou tady tak levné, že není divu, že 94 % amerických středoškolaček považuje nakupování za svou nejoblíbenější aktivitu.

12. Silikonová prsa:

Mnohé Američanky mají výstavní ňadra, to se jim musí nechat. Když se ale podíváte na Michaela Jacksona, dojde vám proč. Nejoblíbenějším dárkem k promócím amerických holek je právě chirurgická úprava prsou. Ano, čtete správně. K promócím! To znamená, že jim ještě nebylo třicet. Bomba.

13. Za to vás můžou sebrat!

Jedeme ze supermarketu, kde jsme si koupili basu piva, kterou jsme měli v kočárku. Najednou k nám přijde pán s vyděšeným výrazem, ukazuje na tu krabici s pivem a říká: „Za to vás můžou sebrat! Být vámi tak to okamžitě schováme.“ Je úžasné pozorovat zástupy lidí s hnědým sáčkem v rukou, ve kterém mají láhev kořalky nebo plechovku piva. Ale zkuste to vyndat! Za to vás můžou sebrat.

Pokračování na následující straně

14. Debit/credit:

Když nakupujete, většinou (možná vždy) se vás ptají, jestli chcete nakupovat na půjčku. Zjistíte, že lidé tu většinou fungují jenom na půjčky. Hypotéka je zcela běžná a k tomu ještě plejáda kreditních karet a půjček na auta jiné nesmysly. Na trhu půjčování peněz je taková konkurence, že se banky a kreditní firmy předhánějí, kdo půjčí (i teď v dobách kritických!) víc. Je běžné, že za použití kreditní karty získáváte třeba „airmiles“, a tak lítáte na oko zdarma.

15. Sledování televize:

Průměrný Američan sleduje televizi 7-9 hodin denně. V průměrné domácnosti je televizi často víc než lidí. Zajímavé je uvědomit si, že polovina rodin spolu vůbec nevečeří, což je jediná příležitost se potkat (jinak jsou furt v práci – musí se sakra ohánět, aby vydělali na všechny ty půjčky). Polovina druhé poloviny u toho má puštěnou právě tu televizi.

16. Polovina Amíků nemůže spát:

48 procent Američanů říká, že pocítují více stresu než před pěti lety. Stejně procento říká, že v noci leží, kouká do stropu a nemůže usnout (zdroj Americká psychologická asociace, 2006). Co polovině Američanů nedá spát? Proč se jich tolik dívá v noci na strop? Primárně dvě věci: peníze a práce – hlavní starost 75 procent Američanů. Přitom v roce 2004 to bylo 59 procent. Ta čísla jsou strašidelná, a to jsme v roce 2006 ještě neměli tušení, že přijde nějaká krize. Jaká čísla byste si tipli v roce 2009?

17. No antibiotics!

Na mnoha potravinách v našem supermarketu svítily roztodivné nápisy začínající slovíčkem „no“ – no hormones added, no antibiotics, no additives, no chemicals... Už i k nám do Čech se tyhle nápisy dostávají. Zdá se mi, že je bereme jako fakt. Ale faktem je také to, že když na jeden balíček napíšu, že neobsahuje chemikálie, potom říkájí že devět ostatních chemikálie obsahuje. Není divu, že v USA hovoří o epidemii rakoviny. Jestli jste viděli nějaké dokumenty na téma kvality potravin v USA, víte o čem mluvím. Myslím bohužel (co se týče rakoviny), že my Evropané na Amíky úspěšně dotahujeme.

18. Národní asociace organizátorů:

Protože je všechno tak levné a navíc vám do zadku vleze deset bank a čtyřicet kreditních společností s nabídkou úvěru, kterému neodoláte, Američané nakupují víc, než jsou schopni uskladnit. A tak je v USA běžným řemeslem tzv. organizátor, který k vám domů přijde a zorganizuje vám vaše hory majetku do úhledných komínků, krabic, přihrádek. A protože organizátorů je už pěkná armáda, sdružují se dokonce v asociaci.

Tedy na to, že se považují za tolerantního a v zásadě i pozitivního člověka, je to pěkně netolerantní a kritický výčet. Jenomže já si nemůžu pomoci. Ještě mám v živé paměti extrémní bídu, na kterou jsme narazili při loňské cestě do Mali a Guinei-Bissau. Lidi tam však byli v zásadě šťastní. Když to porovnáím s tou americkou rozežraností (a to myslím, že je slabé slovo) a dám si to do souvislosti s psychickým stavem americké společnosti, tak si říkám: Něco je hodně špatně. A nakonec, když se podívám do Evropy a vidím všechna ta satelitní městečka, nákupní centra, multiplexy, hypermarkety, silnice zacpané SUV auty, hypotéky, zadluženost, hon za zážitky a zábavou, všechna ta pozlátka, která jsme od USA okopírovali, tak nevím.

Tomáš Hajzler, zdroj internet.

JAK TO DĚLAJÍ NA TCHAJ-WANU?

Možná už se vám to také stalo. Řemeslník se opatrně zeptá, zda na to chcete účet, Anebo budete raději platit nižší cenu bez dokladu.

V České republice se prostě přivírá oko nad tím, že část peněz v byznysu teče bez toho, že by se z nich odváděla daň.

Naše firma měla téměř 15 let pobočku na Tchaj-wanu.

Díky tomu jsem měl možnost poznat o této zemi hodně zajímavého.

Jedna z věcí, kterou jsem zpočátku nechápal, byla posedlost Tchajwanců sbírat v obchodech účty.

Bez rozdílů, zda si kupují láhev vody, nebo ledničku, si účtenky pečlivě ukládají.

Když jsem někde v obchodě nechal ležet účet u kasy, tak mi obvykle prodavač zapomenutou účtenku úslužně vnucoval.

Pokud jsem nakupoval s přáteli, měli upřímnou radost, jestliže jsem jim své účty přenechal.

Dlouho jsem to považoval za místní úchylku. Později jsem ale pochopil, že je to výsledek neuvěřitelně chytrého kroku, který tamní ministerstvo financí zavedlo už v roce 1951.

Oficiálně se to jmenuje Uniform Invoice Lottery a jako téměř každá dokonalá věc je naprosto jednoduchá.

Všichni podnikatelé na Tchajwanu musí používat registrační pokladny. Každý účet z registrační pokladny má unikátní osmiciferné číslo.

No a 25. v každém lichém měsíci pořádá ministerstvo financí velkou státní loterii. Vylosují šest výherních čísel a vy si zkontrolujete všechny své účtenky za předchozí dva měsíce. Za účty, na nichž se shoduje poslední trojčíslí, vyhráváte 200 tchajwanských dolarů (114 korun).

Za čtyřčíslí tisícovku, za pět čísel čtyři tisíce a tak postupně až dva miliony tchajwanských dolarů.

Je přitom úplně jedno, zda byla vaše účtenka za deset korun, nebo za desetitisíce.

Thajwanský bernák si tak vlastně z celého národa udělal kontrolní orgán, který žádnému obchodníkovi neodpustí nevystavení daňového dokladu.

Navíc vítězné účtenky, za něž si vyzvednete svou výhru, zadá finanční úřad do počítače a zkontroluje, zda se údaje shodují s tím, co přišlo z registračních pokladen od podnikatelů.

Pokud ne, tak běda.

Vlastně je to ďábelsky jednoduché a neuvěřitelně účinné.

Pokračování na následující straně

Uvádí se, že zavedením této státní loterie se zvýšil na Tchaj-wanu výběr daní o 75 procent.

Daňová loterie tam funguje déle než 50 let a všichni si díky ní zvykli, že je normální platit daně.

Nikdy jsem se tam nepotkal s žádným pokusem obejít systém.

Zřejmě díky tomu, že všichni řádně platí daně, je na Tchaj-wanu jednotná sazba daně z přidané hodnoty (DPH) jen 5 %.

Pozn: Ale na něco podobného asi chemik pan Kalousek nemá. Radši nechá Vietnamcům a jim podobným, včetně našich tzv. "podnikatelů" miliony i miliardy z daní a vyřeší to jednoduše zvyšováním DPH, zdaněním moravských vín, zvyšováním jiných daní, snižováním či zrušením různých sociálních dávek atd.

Dalibora Dědek, koluje po internetu.

POUČENÍ PRO SENIORY I SENIORKY NAD 55 LET

Minulost

Hovořit o minulosti znamená být k smíchu. Nikoho to nezajímá. Všichni jsme to slyšeli mnohokrát a často to ani není pravda. Někteří sice soucitně naslouchají, ale mají toho dost. Doporučuje se upozornit „stárneš“ apod.

Budoucnost

Budoucnost je k pláči. Rovněž o ní není dobré příliš hovořit, ale je nutné se připravit, např. madla v koupelně a na záchodě, optimální teplo, teplá voda, výtah či doprava po schodech, zuby, brýle, čitelný mobil, naslouchátka pro hluchnoucí. Nedoslýchavost nesmírně popuzuje.

Přítomnost

Přítomnost je nejdůležitější. Je nezbytné ji náležitě využít. Proto zvažte následující vybraná a životem odzkoušená doporučení:

Mít jeden domov, který důvěrně známe a kde jsme spokojeni.

Nešetřit, již nebude příležitost úspor využít, potomci to rozhází.

Uvědomit si svoji nedůležitost.

Starat se o přiměřené zdraví.

Být samostatný bez partnera. Umět si uvařit, vyprat apod., u žen zvládat mužské činnosti.

Mít přátele pozitivně laděné, tam, kde se jenom naříká a nadává, tam nechodte.

Ve společnosti mluďte přiměřenou intenzitou. Příliš hlasitá mluva odpuzuje.

Mít dostatek času, říci „nemám čas“ znamená buď „nechce se mi“ nebo „jsem neschopný“.

Nic nemusíte.

Mějte svůj majetek, byt, peníze. Žít každý za své. Říkat si o peníze je ponižující.

Nenechat si mluvit do života, ať si mladí nechají své rady pro sebe.

Mladým do ničeho nemluvit. Poradit jenom pokud se zeptají a odpovědět pokud možno to, co chtějí slyšet.

Připustit, že jsme sami v minulosti udělali mnoho chyb.

Nepředstírat mládí a chuť na sex, když nejsou. Nedělejte dětem obětavou tchyni, tchána. Péče o vnoučata již není povinnost.

Přiměřeně se pohybovat. Cyklisté s přilbou a kartou zdravotní pojišťovny.

E-mail neposílat mladým. Mají jiný vkus. Vzbuzujeme soucit.

Nepředvádět se, je to trapné.

Oblékat se přiměřeně věku, ne příliš mladě.

Nepřejídat se, nekouřit, přiměřeně pít alkohol.

Výchova seniorů je nesmysl.

Velmi důležitá je čistota, denně má být koupel. Zápach odpuzuje.

Pravidelně používat internet.

Několik prohlášení moudrých nakonec:

Když jsem byl malý, byl jsem namyšlený. Ale teď už nemám chybu.

(???)

Mým snem je zemřít mladá ve velmi pokročilém věku.

(JEANSON)

Člověk je tehdy starý, když kvůli znechucení ztratí své sny.

(John BARRYMORE)

Kvůli stárnutí není třeba ztratit chuť se smát;

Pokud ale zatratíš smích, zestárneš.

(Honore de BALZAC)

Dobrá stránka věci je, že čím starší jsi, můžeš být mladší než kdy jindy!

(Albert EINSTEIN)

Umět stárnout je umět organizovat své mládí po dlouhá léta.

(Paul ELUARD)

Stárnout je schopnost být mladší po delší dobu než to zvládnou ostatní.

(Bernard SHAW)

Musíme se snažit víc dát život letům než léta životu.

(Victor HUGO)

Zestárnout je nudné, ale je to jediná forma, jak žít dlouho.

(SAINTE-BEUVE)

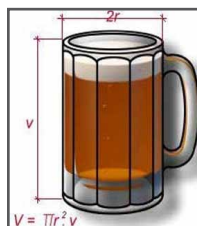
Je možné narodit se starým, jako je možné zemřít mladý.

(Jean COCTEAU)

Přístroj, který je pod proudem, vypadá stejně jako ten, který není, jen je jiný na dotek.

(???)

PIVO OBSAHUJE ŽENSKÉ HORMONY!

Kamarád jednou prohlásil, že se v pivu nacházejí ženské hormony. Rozhodli jsme se, že to vědecky rozebereme. Takže každý z nás - čistě z vědeckých důvodů, pochopitelně - vypil 10 piv. Na konci té desáté rundy jsme zjistili následující:

Pokračování na následující straně

Přibrali jsme na váze.

Spoustu jsme toho namluvili, aniž bychom něco podstatného vyjádřili.

Měli jsme problémy s řízením.

Bylo zdaleka nemožné logicky přemýšlet.

Nepodařilo se nám přiznat chybu, i když bylo naprosto jasné, že se stala.

Každý z nás věřil, že je středem vesmíru.

Měli jsme bolesti hlavy a žádnou chuť na sex.

Naše emoce se daly stěží ovládat.

Drželi jsme se vzájemně za ruce.

A jako vrchol: museli jsme každých 10 minut na záchod, a to všichni najednou.

Další komentář je myslím zbytečný.

Zdroj: koluje po internetu.

TO NEJLEPŠÍ U NÁS – V ČR

Největší zřícenina:

Je to hrad Rabí na Plzeňsku, který pochází ze 13.století, ale už v 16.století chátral a za třicetileté války byl zcela vypleněn. Dokonce měl být na rozkaz Ferdinanda III zbořen. Nakonec bylo rozhodnutí zmírněno, ale nesměl být opraven. Po roce 1945 jej převzal stát. Další velké zříceniny – Helfštýn u Lipníka nad Bečvou, Hukvaldy u Frýdku-Místku.

Největší vodní plocha:

Lipenská přehrada, vybudovaná v letech 1950 až 1959. Má sypanou hráz, je dlouhá 296 m

a 25m vysoká. Jezero zaplavilo údolí Vltavy o délce přes 43km, jeho rozloha je 4870ha. Druhá přehrada co do velikosti je Orlická přehrada a na Moravě to jsou Novomlýnské nádrže. Nejstarší přehradou u nás je Jordán u Tábora, nejvýše položená přehrada jsou Dlouhé stráně v Hrubém Jeseníku.

Nejstarší kostel:

Kostel svatého Petra a Pavla v Budči u Kladna a zřejmě pochází z doby kolem roku 900, jeho zdivo je původní. Nejstarší dochovaný dřevěný kostel je kostel Panny Marie v Broumově, nejstarší klášter je Jiřský na Pražském hradě z roku 973.

Nejcennější obraz:

Pravděpodobně je to Tizianův obraz Apollon a Marsyas v obrazárně arcibiskupského zámku v Kroměříži, pochází ze 16. století. Největší rodová kolekce obrazů je na zámku v Nelahozevsi. Jde o tak zvanou lobkovickou sbírku, která obsahuje díla Rubense, Cranacha a Breughela. Největší obrazové skvosty jsou k nalezení ve Sbírci starého umění ve Šternberském paláci v Praze na Hradčanech.

Nejstarší most:

Kamenný most v Písku, byl vystavěn už kolem roku 1270. Je 111m dlouhý, 6,3m široký a má

7 oblouků. Nejnavštěvovanější je však pražský Karlův most. Jeho stavba začala v roce 1357, dostavěn byl až roku 1402.

Největší skalní město:

Jistojistě Adršpaško-teplické skály, nachází se v chráněné krajinné oblasti Broumovska.

Nejvyšší hora:

Samozřejmě Sněžka, je vysoká 1602m. Svůj název nese

od roku 1823.

Nejrozlehlejší podzemí:

Může se jím chlubit Znojmo. Labyrint chodeb dosahuje délky přes 26km. Chodby jsou raženy ve skále a často vedou až ve 4 patrech nad sebou. Původně sloužily na uskladnění potravin, ale postupně se využívaly i jako úkryt měšťanů a jejich majetku. Zajímavé podzemí má pod sebou i město Jihlava, Plzeň, Tábor, nebo Slavonice.

Nejhlubší propast:

Myslíte, že Macocha? Kdepak, je to Hranická propast, i když nevíme přesně, jak je hluboká. Její prostory jsou totiž z větší části zalité vodou a proniknout na samé dno se ještě zatím nikomu nepodařilo. Poslední měření pomocí techniky skončilo na 329,5m, ale odborníci si myslí, že to může být až okolo 700m. Macocha je hluboká 187,5m. Největší suchá propast je Budická propast u Blanska, hluboká 153m.

Nejvýše položený hrad:

Vítkův Kámen v jižních Čechách. Jeho zbytky se nachází ve výšce 1053 m.n.m.

Největší hradní areál:

Je to Pražský hrad, který je zároveň nejnavštěvovanější památkou v zemi. Jeho rozloha je 7,5ha, z toho zastavěná plocha je 3,9ha. Byl založen v 9. století knížetem Bořivojem.

Druhý nejrozlehlejší hradní areál je spojení hradu a zámku v Českém Krumlově, kde nad Vltavou stojí na 40 paláců a budov, obklopujících 5 nádvoří.

Třetí největší hradní areál se nachází v Jindřichově Hradci.

Nejvýše položená obec:

Ve výšce 1028m n.m. je to Boží Dar v Krušných horách. Vznikl v této výšce hlavně kvůli nedalekým ložiskům stříbra, což vedlo tehdejší majitele panství k založení sídliště.

Vysoko leží také Horní Blatná (888m), Abertamy (840m) a Cínovec (835m). Pro srovnání má Harachov výšku 686m a Špindlerův Mlýn 718m.

Nejvyšší budovy (stavby) v ČR:

1) vysílač Libice	355m
2) komín elektrárny ve Chvaleticích	305m
3) vysílač Žižkov	216m
4) komín elektrárny Ledvice	146m
5) hotel City Tower v Praze	109m
6) katedrála sv. Víta	97 m
7) Petřínská rozhledna	60 m

Největší chráněné území:

Chráněná krajinná oblast Beskydy o rozloze 1160 km². Největším národním parkem je Šumava o rozloze 685,2 km². Nejstarší je Krkonošský národní park, vyhlášený v roce 1963.

Největší rybník:

Je jím Rožmberk u Třeboně, vybudovaný Jakubem Krčínem z Jelčan v letech 1584 až 1590.

Nejnižší položený bod v ČR:

Labe v Hřensku – pouhých 115 m.n.m.

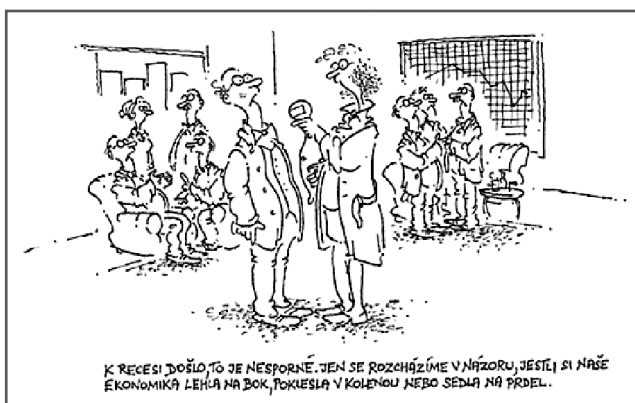
Nejnižší položené místo Moravy:

Je to ústí řeky Dyje a Moravy – hladina je ve výšce 151 m.n.m.

Zdroj: internet.

ZÁKEŘNÁ ROLE MMF

Všichni jsme slyšeli to staré přísloví o tom, jak stokrát nic, než to konečně umořilo osla, ale tohle MMF přetvořilo na novou formu umění. Nová ředitelka MMF Christine Lagarde tento týden přišla do Washingtonu poprosit ještě o další miliardy, aby fondy mohly dále podpírat nesolventní evropské banky a zamotávat rozvojové země po celé planetě do dluhových řetězců. Lagarde je na tomhle výletě kromě žranic s cílem posbírat pro MMF dalších 500 miliard dolarů, což jsou peníze, jež se použijí pro budoucí vykoupení eurozóny a další finanční krize, nebo tak nějak to říkají. Její proslov byl pronesen 64 let po dni, kdy Truman podepsal Marshallův plán (určitě je to náhoda), jelikož požádala americké daňové poplatníky, aby zapátrali v srdci, táhli v týmu za jeden provaz a hrábli hluboko, aby pomohli dostat se Evropě s jejími účty na nohy.

Akorát že není rok 1948 a Evropa se nezotavuje z nacistu. Je rok 2012 a eurozóna se trhá ve švech, protože to byl od samého počátku chybný koncept. Trhliny v euru se ukazovaly už roky, i přes to nejlepší úsilí gangu Goldman Sachs zabalit to do papírů dohody o dluhovém swapu, který Řecku pomohl se prolhat do eurozóny a pomohl Goldmanovi vydělat 12 procent celkových obchodních a investičních výnosů v roce 2001 během jediného dne. Tohle ve svém proslovu Lagarde nezmínila, ujistila ale shromážděné, že v MMF „jsou vaše peníze využity moudře.“

Jedinou věcí, která je na tom pozoruhodná, je očekávání, že tomu veřejnost uvěří. Nikdo, kdo trochu porozuměl historii MMF nebo jeho fungování, by neočekával, že tyto fondy budou využity jakkoliv jinak, než jako vždy: jako páka na vlády, co upíší svůj lid k dluhovému nevolnictví. V 90. letech MMF uvalil na své dluhové balíčky pro Brazílii takové „vyhrazené podmínky“, které vyžadovaly úpravy v ústavě této země, a pak mohutně lobbovaly za tyto změny. Mezi počátkem zapojení MMF do Peru v roce 1978 a druhým kolem půjček v 90. letech s vhodným akronymem SAP (structural adjustment program – program strukturální úprav) se povedlo zečtyřnásobit ilegální produkci koky zpusťšením místního zemědělství, což farmářům dalo na výběr jen mezi pěstováním koky a hladověním. Zvolili si koku.

Došlo k dalším nesčetným katastrofám. A dalším nesčetným švindlům. Miliardy dolarů v půjčkách MMF Rusku v 90. letech byly přímo přeměrovány na švýcarská bankovní konta oligarchů a gangsterů. Jedna půjčka 4,8 miliard dolarů do programu v roce 1998 administrovaného tímto fondem šla

jedněmi dveřmi do ruské centrální banky a druhými hned ven. Ti lidé z toho nikdy neviděli jediný rubl a zůstaly jim jen míry nezaměstnanosti, poklesy na akciových trzích a devalvace měny, které tam tehdy byly srovnatelné s velkou depresí.

To, co z těchto operací nakonec vypadne, je nevyhnutelně to samé. Lidé si spočítají, že na ně dolehly účty za mejdan někoho jiného, a začne řádění. Už to vidíme v Evropě od té doby, co začala krize eura, a opět se to rozhořívá. Tento týden se 77letý řecký důchodce střelil do hlavy před parlamentem, protože – jak uvedl – se nechtěl hrabat v popelnících, aby se najedl. MMF vydal ve čtvrtek prohlášení, že jsou tímto incidentem „hluboce pohnuti“, ale lidé v Athénách opět vyšli do ulic a tisíce se jich shromáždily na místě jeho smrti, přičemž mnozí se rvali s policií.

Tyto typy protestů nejsou vůbec nepředvídatelné, jsou součástí plánu. V dokumentech, co unikly z MMF a Světové banky v roce 2001, se rozepisuje čtyřkrokový plán na vyrabování země, včetně fáze „s řáděním kvůli MMF“. Lidé vyrazí do ulic, aby protestovali proti zblácněným opatřením, která jsou navázána na půjčky MMF, čímž způsobí únik cizího kapitálu a bankrot vlády, načež cizí spekulanti posbírají, co zbude, a dají to do frcu za výprodejní ceny. K bouřím došlo v roce 1998 v Indonésii. A v roce 2000 v Bolívii. V Ekvádoru a v Argentině v roce 2001. To, co se děje v Evropě, však není přesný analog a je to zacíleno na centralizaci moci EU v Bruselu a v ECB ve Frankfurtu, ale to, že MMF vidí v této krizi záminku, aby strčil v Evropě nohu do dveří jako věřitel, je dostatečně vypovídající.

Tak se tahle hra hraje, a proto jsou politici z větší části šťastní a účastní se jí. Pokud slouží podle podmínek, jež jim říkají z cockpitu, tak vyskočí ven se zlatými padáky a lid nechají v krachu po vzplanutí dluhové bubliny, kterou tito politici vytvořili. Právě proto Lagarde nejspíš svých 500 miliard dostane, nebo něco tomu blízkého, včetně dalších 63 miliard dolarů, které jsou pro USA určeny, aby platily podle nové dohody o odvodových kvótách. A tak se ta kapela rozehrává.

Překlad: Miroslav Pavlíček, 10.4.2012, zdroj internet, James Corbett.

TUNEL NA KONCI SVĚTLA

Musím se přiznat, že název mého příspěvku není původní, já jsem ho vytuneloval. Nejdříve ho použil v polovině 90. let německý sociolog Claus Offe. Rád bych se zamyslel nad situací, ve které jsme se ocitli, a to ze širšího hlediska a z hlediska vývoje posledních 20 let.

Česká republika nemá svou vlastní politiku. Pouze plně respektuje diktát neoliberalismu. Co je podstatou neoliberalního modelu? Stručně řečeno, je to jakási »mafianizace ekonomiky«. Nebudu tady mluvit o státních zakázkách a o míře korupce v ČR, ale o tom, že celá neoliberální ekonomika (bez ohledu na míru konkrétní korupce) funguje na principech klasické mafie. (Např. proto se redukuje stavy policie!)

Jak funguje mafie? Je to v první řadě podnik na poskytování ochrany. Mafiáni poskytují za úplatu ochranu v situaci, kdy existuje určité riziko, ale zároveň chybí důvěra v to, že toto riziko může být zvládnuto pomocí služeb státu a veřejného sektoru. Aby měla mafie dostatek zakázek, sama nejistotu pečlivě vytváří a udržuje ji přesně na té úrovni, kterou potřebuje pro svůj byznys.

Soudobá neoliberální ekonomika se chová velice podobně. Nejistotu udržuje dvojím způsobem. Jednak v oblasti trhu práce -

Pokračování na následující straně

prostřednictvím neplnohodnotných pracovních smluv, skrze erozi práv zaměstnanců.

Jednak v oblasti sociálního zabezpečení, osekáváním sociálního státu a redukcí sociálních práv občanů.

Tato opatření vytvářejí vhodný prostor pro šíření nejistoty a pro následné vydírání celých velkých skupin obyvatelstva. Postupuje se naprosto systematicky. Nejprve je vyvolán strach z budoucnosti, zároveň se vzbudí sen o zajištěném zítřku a nabídne se ochrana v podobě soukromého fondu. Nejprve jsou rizika přeháněna, nakonec jsou bagatelizována a mezitím trh se soukromým pojištěním shrábne svoji odměnu.

Mafie nešíří nejistotu nijak samoučelně. Dokáže na jejím pečlivém dávkování pohádkově vydělávat. Platícím klientům umožňují výrazně redukovat míru nejistoty, ve které žijí. Stačí, když klienti přistoupí na její pravidla. Ani současný systém neoliberální ekonomiky nestupňuje nejistotu kvůli ní samotné.

Solventním klientům nabízí pojištění v soukromých fondech. Klienty méně solventní chce přimět (ministr Drábek se o to snažil přesně před rokem), aby se v nich pojistili přímo ze zákona. Nejvyšší úsilí v tomto směru je vyvíjeno v oblasti zabezpečení na stáří a ve zdravotnictví, protože zde protéká zdaleka nejvíce peněz. To je jeden strukturální rys naší ekonomiky.

Ten druhý spočívá v tom, že zhruba od přelomu 70. a 80. let 20. století se v řadě zemí prosazuje snaha zprivatizovat celé části veřejného sektoru a pojistné systémy sociálního státu. Z historického pohledu se jedná o velice paradoxní proces. Právě ty instituce, které po zhruba 100 let kompenzovaly (vyrovnávaly) zaměstnancům jejich podřízenou pozici, se mají proměnit v nový zdroj zisku pro majitele velkého finančního kapitálu. Pojistky na ochranu pracovní síly, které se budovaly po celé generace, se mají změnit v nástroje, jež umožní podnikatelům s penězi mít peněz stále více.

Co znamená privatizace pojistných systémů pro zaměstnance?

Oni by měli platit jedné skupině podnikatelů (těm, kteří obchodují se zdravím, s půjčkami na vzdělání, se zajištěním ve stáří), aby si mohli zachovat svoji pracovní sílu na takové úrovni, že to bude přinášet maximální zisk jiným skupinám podnikatelů (majitelům firem), kteří pracují ještě v klasickém průmyslu nebo poskytování služeb. (Refinované dvojí vykořisťování zaměstnanců!).

Vzniká tak jakási »dělba investiční práce« mezi těmi, kdo dále financují průmyslovou výrobu, a těmi, kdo své finanční prostředky směřují do oblasti soukromých pojišťovacích fondů, kde pojišťují mimopracovní aspekty existence člověka.

Domnívám se, že tato dělba práce vytváří ostrý rozpor ve fungování celého dnešního kapitalistického systému. Ti, kdož investují do klasické výroby, potřebují, aby mzdy byly nízké (kvůli konkurenceschopnosti firem). Naopak ti, kdož investují do soukromých pojišťovacích fondů, které zpoplatňují nejrůznější mimopracovní aktivity (vzdělání, zdraví, stáří aj.), potřebují mít pokud možno solventní klienty.

Tento rozpor se dá velice obtížně řešit i v zemích, jejichž bohatství nebylo vytunelováno a jejichž střední vrstvy zatím ještě nebyly příliš ožebračeny. V našich podmínkách jde o rozpor ještě mnohem více vyostřený a my se stáváme v jistém smyslu laboratoří budoucnosti Evropy. Žijeme totiž v zemi, která právě vstupuje do třetí fáze tunelování. Po tunelování minulosti zažíváme tunelování přítomnosti a už se začíná razit velký tunel do budoucna.

Tunelování minulosti

Tunelování minulosti proběhlo v souvislosti s privatizací státního majetku v 90. letech. Tato privatizace vedla ke dvěma velkým

paradoxům.

Za prvé se ukázalo, že údajně zoufale nevykonné a zanedbané hospodářství dokázalo poskytnout dostatek zdrojů k prudkému zbohatnutí celé jedné sociální vrstvy v republice a k přenosu dalšího obrovského bohatství do ciziny.

Druhým paradoxem privatizace 90. let bylo, že i když se stát zbavil mnohasetmiliardového majetku, nijak tím nezbohatl. Naopak, vydal se na cestu rostoucího zadlužování. Transformační náklady privatizace jsou odhadovány na 500 či 600 miliard korun a staly se základem rodícího se státního dluhu.

Veřejnost tehdy byla v klidu a sledovala tyto procesy víceméně apaticky. Mimo jiné proto, že přetrvávaly iluze, že se jedná o přechodné transformační potíže, které nás podle slov Václava Klause z poloviny 90. let již brzy přivedou z operačního sálu do fitcentra a my začneme rychle dohánět Evropu.

Dnes jsme tedy v tom fitcentru, kde to vypadá jak na operačním sále. Výsledkem této první fáze tunelování bylo, že vznikla vrstva vlastníků firem, jejichž nově nabytý majetek se promítl do dluhů státu. Kromě toho se ve firmách, které státu zůstaly, utvořila úzká vrstva pohádkově placených manažerů a členů dozorčích rad. A tady se přechází k dalšímu období.

Tunelování přítomnosti

Období od konce 20. století až do voleb v r. 2006 se dá považovat za jakousi přípravu k tunelování přítomnosti. Ekonomika začala růst, ale většina lidí to ve své peněženke příliš nepoznala. Růst ekonomiky nevedl ani ke snižování státního dluhu.

Naopak, jak známo, tehdy se začali vyhrabávat ze skříně kostlivci, kteří tam byli pečlivě naskládáni ještě z dob Klausovy transformace. Objevily se první návrhy na tzv. modernizaci sociálního státu (krátce po r. 2000). Většinou nebyly ničím jiným než snahou seškrtat údajně příliš rozbujelý systém sociálních dávek a přenést financování toho, co ještě zbylo, na bedra zaměstnanců. (Velká kolalice ČSSD a ODS!)

Pod povrchem návrhů na reformy, které se tehdejší sociálnědemokratické vlády neodvážily provést, protože tušily jejich sociální brutalitu, a pod povrchem opoziční smlouvy se někdy v té době dotvořily mafiánské kliky, které se stále větší drzostí začaly pošťet státu žilou. (Obě strany toho na sebe vědí dost, takže žádná tu druhou nepotopí!)

Protože ekonomice se tehdy dařilo poměrně rychle růst, v černých dírách korupce mizely každoročně úctyhodné sumy peněz, aniž by to někoho příliš vzrušovalo. Státní dluh mezitím pomalu, ale soustavně narůstal. Byla to doba jakéhosi klidu před bouří.

Díky slušnému tempu růstu nedocházelo ještě k poklesu příjmů zaměstnanců, nebyl ještě omezován veřejný sektor a nesáhlo se k redukcí práv lidí sociálně potřebných. Byl to stejný typ klidu jako ve Spojených státech, kde se tehdy ještě pevně věřilo tomu, že spekulativní bubliny mohou růst do nekonečna a trvale přinášet prospěch všem zúčastněným. (Opravdu byla v opozici?).

Vše se rázem změnilo po volbách r. 2006. Právce mohla konečně předvést, co si v klidu připravila během doby, kdy byla v opozici. Transformační polštáře už byly vyčerpány a kromě několika posledních tučných soust už nebylo prakticky co privatizovat. Korupce ovšem vyžadovala svůj každoroční přísun peněz. Růst ekonomiky se přitom výrazně zpomalil a vypuknutí světové hospodářské krize mu zasadilo další ránu.

I přes tyto varovné momenty Topolánkova vláda s Miroslavem Kalouskem coby už tehdy nejlepším ministrem financí podřízla

Pokračování na následující straně

příjmy státního rozpočtu rovnou daní a opakovaným snižováním pojistného. Tunelování přítomnosti se projevilo tím, že firmy a top manažeři byli zbavováni daňové zátěže, která se postupně přesouvá na ty samé zaměstnance, kteří už hradí dluhy vzniklé v první fázi privatizace.

Bohatí byli zproštěni nemalé části svých daňových povinností a posledními transformačními polštáři se stávají peníze, které měly směřovat na financování školství, zdravotnictví, kultury, ale také peníze, určené na sociální účely včetně podpory lidí zdravotně handicapovaných. Bez podvázání těchto oblastí už není možno při poklesu ekonomiky nakrmit hydru těch, kdo se předbíhají ve frontě státních zakázek, či jinak se podílejí na korupci. (Romové, nezamestnání apod.).

Občané, kterým bylo vcelku jedno, dokud se rozdávalonestátního, náhle zpozorněli (někdy v roce 2007/2008). Tehdy se jim dostalo pohádky o tom, že líní chudí nás vedou na cestu do Řecka. Nevěřím tomu, že tato pohádka vznikla během posledních týdnů před volbami, to už se muselo chystat delší dobu.

Jak víme, dostatečný počet voličů této pohádky uvěřil a výsledkem byl vznik vlády Petra Nečase. Protože Čunkovi lidovci a především Bursíkovi zelení se stačili od posledních voleb v r. 2006 naprosto zdiskreditovat, byly vytvořeny prakticky z ničeho dvě zbrusu nové politické strany.

Z lidovců byl použit Kalousek a ze zelených Schwarzenberg k vytvoření TOP 09. Kdo určil za lídra Věcí veřejných právě Radka Johna, není dosud známo. Lze se dokonce setkat s názorem, že strana Víta Bárty ho vyhrála v tombole.

V každém případě se schyluje k završení procesu tunelování přítomnosti. Uzákoněno to bude v podobě nového daňového zákona, který bude legalizovat přesun daňové zátěže z majitelů firem a horních manažerů na zaměstnance a spotřebitele. A přecházíme k třetímu období.

Tunelování budoucnosti

Nástup Nečasovy »nové vlády«, složené z mnoha klíčových členů vlády předchozí, umožnil přejít ke kvalitativně novému typu transformačního polštáře. Poté, co byl v 90. letech rozprodán pod cenou polštář v podobě státního majetku, a poté, co byl tvrdě stlačen polštář v podobě financí, o něž jsou kráceny veřejné rozpočty, nafukuje se třetí a zatím poslední polštář.

Ten první umožnil disponovat majetkem nakumulovaným v minulosti, ten druhý sáhnout do toků peněz protékajících v přítomnosti.

Třetí polštář umožňuje sáhnout si již dopředu na peníze, které se teprve platit budou, a přeměřovat je k těm, kdož už vyčerpali oba polštáře předchozí. Umožňuje tunelovat budoucnost.

Samozřejmě, jedná se především o penzijní reformu a o reformu zdravotnictví, jejichž architektura je velice podobná. V obou případech se má doširoka otevřít soukromý trh s našimi strachy a obavami.

V jednom případě jde o strach z nemoci, která může přijít kdykoli, ve druhém o strach z nezajištěného stáří.

Tyto přirozené strachy a obavy mají být použity jako motor nového a báječného byznysu. Umožní se tím lidem, jejichž majetky vznikly v první fázi tunelování a kteří byli zbaveni daňové zátěže ve druhé fázi tunelování, aby své prostředky mohli vložit do oblastí jistějších, než je výroba.

V případě penzijní reformy jde o to, aby byly postupně přečerpany obrovské prostředky ze státního průběžného systému do soukromých fondů těch, kdo se rozhodnou podnikat s naším stářím. Veřejný penzijní systém bude stále více zbavován své funkčnosti a peníze z něho se stále vydatněji budou přelévát těm, kdož se budou zaklínat, že nám je za nějakých 30 či 40 let bohatě zhodnocené přinesou zpět. Za tu dobu se vystřídá zhruba 10 dalších vlád, takže v případě nedodržení slibu už nikdo nedohledá, kde se vlastně stala chyba.

V případě zdravotní reformy budou za kouřovou clonou různých poplatků prováděny operace s cílem zprivatizovat jak nemocnice, tak systém zdravotního pojištění. Vznikne tak další mohutný proud přelévání peněz soukromým investorům

Za akty tunelování budoucnosti můžeme ovšem považovat také připravovanou drastickou redukci stavů policie, protože to také v budoucnosti zaplatíme, krácení rozpočtů na vězeňství a podivný způsob transformace (spíše však likvidace) úřadů práce a řadu dalších akcí.

Dnes se nalézáme ve fázi, kdy se všechny tři druhy tunelování protínají. Ještě zbývá rozprodat pár posledních lukrativních podniků. V plném proudu je odčerpávání financí z veřejného sektoru a z dávek sociálně slabým. A už se hlasuje o přesměrování budoucích toků, které by měly zajistit naše zdraví a stáří.

Myslím si, že lidé si začínají uvědomovat, že právě oni sponzorují všechny tři fáze tunelování. Někteří už nikdy nenašli dobrou práci, o kterou je v 90. letech připravilo tunelování podniků. Zároveň doplácují na daňovou reformu, která je nutí platit na daních více, aby si mohli koupit méně.

Zároveň budou muset zaplatit více na pojistném, aby byli méně sociálně ochráněni. A jejich obavy z nemoci, ze stáří a z nedostatečného vzdělání pro potomky se stanou trvalým zdrojem příjmů lidí, kteří už dnes nevědí, co s penězi. Pro tyto lidi se vydávají státní dluhopisy. Kupují si je po milionech.

A my ostatní se jim budeme ještě skládat na úroky, ze kterých oni nezaplatí ani korunu daně. Státní dluhopisy jsou vlastně prémii pro ty, kdo vydělali na trojím tunelování. Je to taková třešnička na dortu, jak by řekl pan prezident. Z prosperity, která byla slibována 20 let, zbyly právě dluhopisy.

Abych to uzavřel, celá logika tunelování, kdybychom si to dali do nejabstraktnějších souvislostí, spočívá v podstatě v tom, o čem Karel Marx psal např. v knize Osmnáctý brumaire Ludvíka Bonaparta. Marx ukazuje, že tehdy ve Francii se velká finanční buržoazie nejdříve vyrovnala s dělníky, nechala je zmasakrovat na barikádách, a poté si vyrovnala účty s drobným kramářem, který ji na barikádách pomáhal porážet dělníky. To, co Marx tehdy popsal v měřítku Francie, se dnes děje v měřítku celosvětovém. Velký finanční kapitál nejprve degradoval dělníky tím, že je nutí, aby konkurovali nepojištěným Číňanům a Indům, a poté, co se mu podařilo deklasovat dělnictvo, si hodlá vyřídit účty se středními vrstvami.

Přesně s těmi vrstvami, které u nás i jinde zatím volily pravici. Takže pokud existuje nějaká naděje, domnívám se, že spočívá v tom, že středním vrstvám začne pomalu docházet, že právě teď už přišla řada i na ně.

Jan KELLER, 10.2011, zdroj internet.

První letošní úroda - třešně Kaštánka - Foto JB.

Příjemné posezení s klávesovou hudbou a sličnou zpěvačkou naproti Panskému hostinci - Foto JB.

Spokojené stádečko ovcí nedaleko pomníku babičky s dětmi a psy - Foto JB.

